

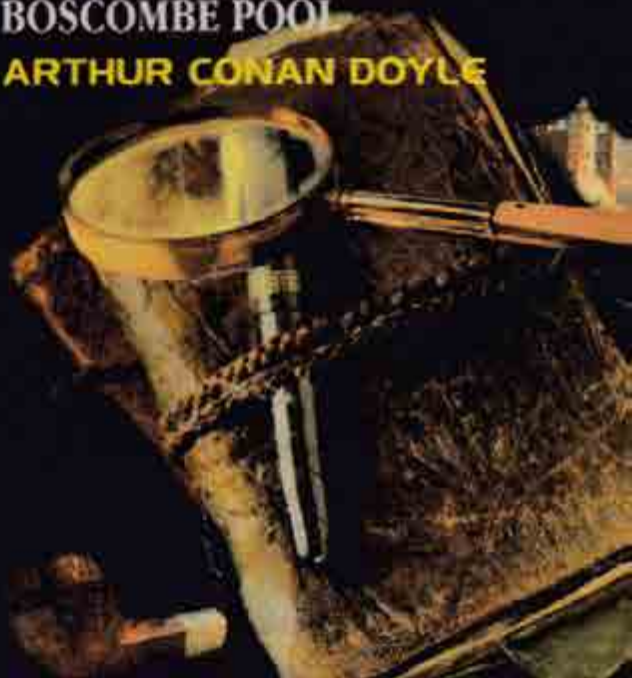
ရှုးလော့ဟုမ်၊

၎င်း
ဘော့စ်၊ ကွန်ဘီရေအိုင်

လူသတ်မှု

SHERLOCK HOLMES
AND THE MYSTERY OF
BOSCOMBE POOL

ARTHUR CONAN DOYLE

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုပျိုမှုရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုမှုရေး ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာစာကာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး၊ အသိုက်ပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဈေးနှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၀၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု (၁၀၀၀)

စာမူစွန့်ပြုချက်အမှတ်

[၅၈၃/၉၉ (၈)]

မျက်နှာခုံးစွန့်ပြုချက်အမှတ်

[၇၄၅/၉၉ (၁၁)]

□

မျက်နှာခုံးဒီဇိုင်း - ကိုကိုမြင့်

မျက်နှာခုံးကာလာစွဲ - ALPHA

□

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြတ်ကျော်၊ စာလုပ်ငန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၅၅)

၁၉၄၊ ၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေနိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

စာစီ - ရွှန်းလဲ့ကွန်ပျူတာ

အတွင်းစလစ် - စင်ဦးနှင့်ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

□

ပြန်မာပြန်စာမူ မူပိုင်© - ပြည်စုံစာအုပ်တိုက်

မျိုးအောင်(စုကုစော)၏ ဒီဇိုင်းထုတ်လုပ်မှု

တန်ဖိုး

1200

Pyl Zone Reader Level 3
Pre-Intermediate Level

ရှားလော့ဟုမ်းစ်နှင့်
ဘော့(စ)ကွန်ဘီ ရေအိုင် လူသတ်မှု

SHERLOCK HOLMES

AND

THE MYSTERY OF BOSCOMBE POOL

by

Sir Arthur Conan Doyle

[ထတိယအဆင့် ကောလုံး ၁၈၅၀]

Retold by J. Y. K Kerr
Series Editor : Derek Strange

ဆုထက် မြန်မာပြန်သည်

မြည့်စုံစာအုပ်တိုက်

၁၃၆/၆၊ ၃၆ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၅၃၂၅၅၊ ၇၀၆၀၈၂

ပြည့်စုံစာတည်းအဖွဲ့၏ အမှာစကား

ဤစာစဉ်များ ထုတ်ဝေခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းချုပ် ပြောလိုပါသည်။ နိုင်ငံတကာစာပေမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုကြီးများကို မူရင်းဝတ္ထု၏ ရသ မပျက်စေဘဲ စာတိုလမ်းစာတိုကွက်များကို အကျဉ်းချုပ်၍ ရေးသားပြုစုသော အလေ့အထများသည် နိုင်ငံတကာတွင် ထွန်းကားလျက်ရှိပါသည်။ အကျဉ်းချုပ်ခြင်း (abridge) များသာမက အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အနေဖြင့် စာလုံး ၈၅ ၃၀၀ မှစ၍ ၃၀၀၀ ထိ သိန်းပေါင်းဖြင့် ဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ယင်းတို့ကို အဆင့် ၁ မှ အဆင့် ၆ ထိ သတ်မှတ်ထုတ်ဝေကြပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်စွမ်းရည် တိုးတက်လာစေရေးနှင့် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများ ဖတ်ရှုရန် စိတ်ဝင်စားလာစေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာကို ထံပြု၍ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာမက အင်္ဂလိပ်စာပေ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများကို စိတ်ဝင်တစား ခိုလာစေရေးကို ရည်စူးပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ (bilingual) စာစဉ်များကို တင်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးမှာကြားလိုသည်မှာ ဤစာစဉ်သည် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား လေ့လာရေးကြည့်သည့် အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းအဆင့် ကျောင်းသားများအတွက် ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ရာ၌ ပထမပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဒုတိယပိုင်းကို မြန်မာပြန်ဆို ဖော်ပြထားပါသည်။ လေ့လာသူများအနေဖြင့် ပထမပိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ဖတ်ရှု၍ မိမိ၏ နားလည်နိုင်စွမ်းကို ဆန်းစစ်ပြီး နားမလည် ယသိသော စကားလုံးအသစ်များ ဝတ္ထုအောက် အင်္ဂလိပ်-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်ဖြင့် ရှာဖွေမှတ်သားပါ။ ပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့သည်နှင့် ဘာသာပြန်ဆိုချက်တို့၏ ကွဲလွဲမှုကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါ။ ထိုနောက် (Vocabulary) များကို မှတ်သားပါ။ ဤစာအုပ်သည် လေ့လာသူများအတွက် အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ကြွယ်ဝမှု၊ အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား စနစ်တကျ ခိုလာစေရေးတို့ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

(ဤစာအုပ်ကို ဆရာကြီးရွှေညွှန်ဒေါင်းမှ "ရွှေကြာယံဆိုင် လှသတ်မှု" အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

*Sherlock Holmes and the
Mystery of Boscombe Pool*

'Everything points to fact that the young man is guilty, does it not?' I said.

'The facts are not always what they seem,' answered Holmes.

Charles McCarthy is dead. He died near Boscombe Pool, with blood on his head. Who killed him? The police are sure that they know. Young Patience Moran saw Mr McCarthy and James, his son, by the lake. They were shouting. James was angry. He was lifting up his arm...

The facts seem clear. But Sherlock Holmes is not so sure. When a case looks easy, it very often isn't. The police have James, so Holmes must work fast.

Aurthur Conan Doyle's Sherlock Holmes is world's most famous detective. He was 'born' in 1887, when Conan Doyle wrote *A study in Scarlet*, the first of many Sherlock Holmes stories. He seems so real now that many people think he really lived. Did he? Conan Doyle knew someone very like him.

Arthur Conan Doyle (1859-1930) worked as a doctor before he began to make money from writing. He studied at Edinburgh University under a very clever man called Joseph Bell. Bell could describe people's jobs and a lot of other things about them just by looking at them. Like Holmes, he was tall and thin.

Holmes 'died' in one of his later stories because Conan Doyle wanted to stop writing about him. But so many readers were unhappy that the writer had to bring him back!

All the Holmes stories are told by Doctor Watson, Holmes's friend.

To the teacher:

In addition to all the language forms of Levels One and Two, which are used again at this level of the series, the main verb forms and tenses used at Level Three are: Past continuous verbs, present perfect simple verbs, conditional clauses (using the 'first' or 'open future' conditional), question tags and further common phrasal verbs modal verbs: *have (got) to* and *don't have to* (to express obligation), *need to* and *needn't* (to express necessity), *could* and *was able to* (to describe past ability), *could* and *would* (in offers and polite requests for help), and *shall* (for future plans, offers and suggestions).

Also used are:

relative pronouns: *who*, *that* and *which* (in defining clauses)

conjunction: *if* and *since* (for time or reason), *so that* (for purpose or results) and *while*

indirect speech (questions)

participle clauses.

Specific attention is paid to vocabular development in the Vocabulary Work exercises at the end of the book. These exercises are aimed at training students to enlarge their vocabulary systematically through intelligent reading and effective use of a dictionary.

To the student:

Dictionary Word:

When you read this book, you will find that some words are darker black than others on the page. Look them up in your dictionary, if you do not already know them, or try to guess the meaning of the words first, without a dictionary.

"Will you go?" said my wife, looking across at me.

SHERLOCK HOLMES
AND THE MYSTERY OF BOSCOMBE POOL

One morning, I was having breakfast with my wife when a **telegram** arrived. It was from Sherlock Holmes. It read:

Are you free for a day or two? Must go to the west of England to help the Boscombe Pool murder. Shall be glad if you can come with me. The change will be good for us. Leaving Paddington station on the 11.15 train.

'Will you go?' said my wife, looking across at me.

'I really don't know what to say,' I answered. 'I have a lot of sick people to visit.'

'Anstruther can do your work for you. You are looking tired and I think a change from your work will be good for you. You are always so interested in Mr Holmes's cases.'

'As always, you are right, my dear. But if I do go, I must get ready immediately, because the train leaves in half an hour.'

My early life as a soldier taught me to travel with very few things. In a few minutes, I was on my way to Paddington station. There I found my old friend in his long grey coat and his favourite hat. He was walking up and down the platform.

'It is really very good of you to come, Watson,' he said, 'need a friend like you at times like this. No one can help me as you can. Please keep two corner places and I shall buy the tickets.'

We were **alone** during the train journey. Holmes had a large number of newspapers with him and for much of the time he wrote and thought. Finally, he

'Have you heard anything about this case?' he asked.

made the papers into a very large ball and threw them away, keeping only one.

'Have you heard anything about this case?' he asked.

'No, nothing. I have not seen a newspaper for some days.'

'The London papers have not written much about it. I have read them all because I need to know all the facts. It seems to be one of those cases which looks very clear. That is why I think it will be difficult.'

'Isn't that strange?'

'Oh no. Cases which seem very easy like this one are often the hardest, I find. But just now, things look very serious for the son of the murdered man.'

'So you are sure that it is a murder?'

'Not yet. It seems to be. But I must believe nothing until I have studied all the facts. Now I shall explain in a few words what I have read.'

'Boscombe Valley is near Ross in Herefordshire. A large part of the land there belongs to a Mr John Turner. He made a lot of money in Australia and returned to live in England some years ago. His neighbour, Mr. Charles McCarthy, was also in Australia and lives at Hatherley, a farm which belongs to Turner. The two men first met in Australia and it is natural that they have chosen to live in the same neighbourhood. Turner is the richer man and it seems that McCarthy pays him for the use of his farm. They seem to be good friends and spend quite a lot of their time together. McCarthy has one son, who is eighteen years old, and Turner has a daughter who is about the same age. The wives of both men are dead. The two families lived quietly and

did not mix much with other people. McCathy had two servants but Turner in his big house has several more—about six. That is all I have been able to find out about these families.'

'What about the murder, then?' I asked.

'Don't hurry me, Watson. Just listen. I am coming to that.'

'Last Monday, 3 June, Charles McCathy went to the town of Ross with his servant. This was in the morning. While he was there, he told his servant to hurry because he had an important meeting with someone at three o'clock that afternoon. They drove back quickly to his house at Hatherley. Just before three o'clock, McCathy left the farmhouse and walked down alone to Boscombe Pool. He never came back.'

'It is a quarter of a mile from Hatherley Farm to boscombe Pool and two different people saw him as he walked that way. One was an old women but we do not know her name. The other was a manservant of Mr Turner, called William Crowder. Both people say that McCathy was alone. The servant also says that, a few minutes after he saw McCathy go past, he also saw his son, Mr James McCathy, going the same way. He had a gun under his arm. The son could see his father and was following him. But Crowder, the servant, thought nothing of this until he heard of McCathy's death later that evening.'

'You explain it all so clearly,' I said.

'I have told you to listen, dear doctor. When I have finished, you can say what you like. I shall continue.'

'Another person saw the two McCathys after

Patience Moran son Mr McCarthy and his son close to the lake. They both seemed to be very angry.

William Crowder. The land around Boscombe Pool is full of trees with a little grass in the open parts beside the water. A girl of fourteen, Patience Moran, was picking flowers among the trees that afternoon. She saw Mr McCarthy and his son close to the lake. They both seemed to be very angry. She heard Mr McCarthy using strong language to his son. She saw the young man lift up his arm. He seemed ready to hit his father. She felt so frightened that she ran away. When she got home, she told her mother about the quarrel. "When I saw them, they seemed to be going to have a fight," she said. Just as she was speaking, young Mr McCarthy came running up to their house. "I have just found my father by the pool," he shouted. "He is dead. We must get help." He looked very excited, without either his hat or his gun. His right hand was red with blood. Immediately, Patience's parents went with him to the pool, where they found his father's dead body lying on the grass. There were many wounds in his head, made by something thick and heavy like the wooden part of the young man's gun. They found this gun lying on the grass not far from the dead man. The police soon came and immediately held the young man for questioning, then locked him up. His case will come up in a few weeks' time.

'Everything points to the fact that the young man is guilty, does it not?' I said.

'The facts are not always what they seem,' answered Holmes. 'We think that they all point to the same thing but, if we look at them in another way, they can tell quite a different story. It is true that the case against the young man is very serious and may be he is

James McCarthy came running up to the Moran family's house and said, 'I have just found my father by the pool. He is dead.'

in fact guilty. But there are several people who believe that he is innocent. One of these is Miss Turner, the daughter of McCarthy's neighbour. She has asked Detective Lestrade to take on the case and now Lestrade, since he cannot really say no, has asked me to help him. That is why we are hurrying along in a train instead of having a quiet breakfast at home.'

'I am afraid that the case is so clear that no one will thank you for showing what happened,' I said.

'We shall see,' my friend answered. 'We both know that Lestrade is not as clever as he thinks and I am sure that I shall notice some things which he has missed. But there is something more to tell you. When the police came to Hatherley Farm and took young McCarthy prisoner, he said, "I am deeply sorry but I am not surprised. I was expecting this."'

'Of course, that shows that he is guilty,' I said.

'In no way. In fact, he has repeated many times that he is innocent.'

'But that is hard to believe, don't you think?'

'Of course not. He cannot be so stupid that he does not realize the danger which he is in. So he cannot be surprised that he is a prisoner. Clearly he is sorry that his father is dead and that they had a quarrel. His feelings are quite natural, I think.'

'So what story does this young man have to tell?'

'You can read it here in this newspaper,' said Holmes. He gave it to me and pointed to the right page. This is what I read:

Mr James McCarthy, the son of the dead man, gave the following story: 'I was away from home for three days

because I had business in Bristol. I came back only last Monday in the morning. My father was not at home when I arrived. A servant told me that he was in Ross on business. After sometime, I heard the wheels of his carriage coming back. I looked out of the window and saw him walking quickly away from the house. I did not know where he was going. I then took my gun and went for a walk. I wanted to shoot some birds in the trees on the other side of Boscombe Pool. On my way, I passed William Crowder, as he has told you. But he is wrong when he says that I was following my father. I had no idea that he was in front of me. When I was about a hundred yards from the pool, I heard someone call "Cooee!" My father and I often used this call. I hurried towards the pool and found him standing there. He seemed very surprised to see me and also quite angry. He asked, "What are you doing here?" I explained, we began to talk and more angry words followed. I became angry too. I felt ready to hit him but instead I decided to leave. I know that my father gets angry very quickly, sometimes about things that are not important.

I then went back towards Hatherley Farm. After only one hundred and fifty yards, I heard a terrible scream, so I ran back to the pool again. I found my father on the ground. He was dying. There were terrible wounds on his head. I dropped my gun and held him in my arms but he died almost immediately. I stayed beside him for some minutes and then I made my way to the nearest house to ask for help. I saw no one near my father when I returned with Mr and Mrs Moran. I have no idea how he got those wounds. He was a cold

man and not much liked in the neighbourhood; but I do not think that he had any enemies. That is I know about this business.'

Questioner: Did your father say anything to you before he died?

McCarthy: His voice was very weak. He spoke a few words but I only understood something about a rat.

Questioner: What did that mean to you?

McCarthy: It meant nothing. I do not think he knew what he was saying.

Questioner: What were you talking about with your father that made him so angry?

McCarthy: I prefer not to answer.

Questioner: I must ask you to tell us.

McCarthy: It is not possible for me to tell you. Please understand that it has nothing to do with his murder.

Questioner: That is for us decide. If you do not answer, you must realize that the case against you will be worse.

McCarthy: I do not want to speak about it.

Questioner: Is it true that the call of 'Cooee' was a call which you and your father used between you?

McCarthy: Yes, it is.

Questioner: Then why did he use it before he saw you before he even knew of your return from Bristol?

McCarthy: I do not know.

Questioner: Did you see anything unusual when you ran back to find your father?

McCarthy: Nothing very clear.

Questioner: What do you mean?

McCarthy: I was so surprised and worried that I

could think only of my father. But I remember that, as I ran towards him, I saw something on the ground to the left of me. It seemed to be a piece of grey cloth—a kind of coat, I think. When I got up, I looked for it again but it was gone.

Questioner: Do you mean that it disappeared before you went for help?

McCarthy: Yes, it was gone.

Questioner: You cannot say what it was?

McCarthy: No, I just had a feeling that there was something there.

Questioner: How far from the body?

McCarthy: About fifteen yards away.

Questioner: And how far was it from the trees?

McCarthy: About the same.

Questioner: So you think that someone took it while you were only fifteen yards away?

McCarthy: Yes, but I had my back towards it.

The questioning of McCarthy ended here.

Looking at the newspaper, I said, 'I see that the questioner has used hard words about young McCarthy. He gives importance to the fact that his father called to him before he saw him and also that he did not want to explain his quarrel with his father. He tells us to remember the strange words which the dying man spoke. All these things, he says, are very much against the son.'

Holmes laughed softly and made himself comfortable in his corner. 'Both you and the questioner have pointed to just those things which help the young man's case most. Don't you see that you believe him to be at the same time much too clever and not clever enough? He is not very clever if he cannot explain the quarrel in

some way that makes us feel sorry for him. And too clever with his strange story of the rat, and the cloth which the idea that what the young man says is true. We shall see where that path takes us. And now I shall not speak another word about the case until we get to Ross. We shall have lunch at Swindon and that will be in twenty minutes.' Then Holmes took a book from his pocket and sat silently, reading.

It was nearly four o'clock when we arrived at last at the pretty little town of Ross. A thin man with an ugly face was waiting for us on the platform. I knew immediately that this was Lestrade, of Scotland Yard. We drove with him to an hotel, where we took rooms.

'I have asked for a carriage,' said Lestrade, as we sat drinking a cup of tea. 'I know, Mr Holmes, that you will not rest 'til you have visited the place of the murder.'

'A carriage? That was kind of you,' Holmes answered, 'but because of the weather I shall not need one.'

Lestrade looked surprised. 'I do not quite understand,' he said.

'There is no wind and not a cloud in the sky. I have a packet of cigarettes to smoke and the chairs in this hotel are unusually comfortable. I do not think that I shall need the carriage tonight.'

Lestrade gave a laugh. 'I am sure that you have decided how this case will end from your study of the newspaper. It is all quite clear and it becomes clearer with every new fact. Still, one has to please a young woman and this one knows what she wants. She has heard of you and she decided to ask you to come. I told her again and again that there is nothing that you can

A young woman hurried into the room. 'I have driven here to tell you this: I know that James did not do it.'

do which I have not already done but....Look, here is her carriage at the door!

As he was speaking, a young woman hurried into the room. She was one of the prettiest girls that I have ever seen in my life. Her eyes were shining, her lips open, ready to speak, and her face was pink with excitement.

She looked at each of us carefully, and then turned to my friend, 'Oh Mr Sherlock Holmes,' she said. She seemed to know immediately who he was. 'I am so glad that you have come. I have driven here to tell you this: I know that James did not do it. I know it and I want you to know it too. Please be quite sure of that fact before you start your work. I have known

him since we were both little children and I know his weaknesses better than anyone. But he is too soft-hearted to hurt a fly. Anyone who really knows him must believe that he is innocent.

'I hope that we can show that to be true, Miss Turner,' said Sherlock Holmes. 'Believe me, I shall do everything possible.'

'But you have read the facts. You have studied the problem. You must see something wrong in what people are thinking. Some way of escape. Do you not believe that he is innocent?'

'I think that probably he is.'

'There, now!' she said, throwing back her head and turning to Lestrade. 'Do you hear that? He gives me hope.'

Lestrade looked unhappy. He clearly thought that Holmes was mistaken. 'I am afraid that my friend here is only guessing,' he said.

'But he is right! I know that he is right. James and his father had many quarrels about me. Mr McCarthy wanted us to get married. I have always loved James and he loves me but we are like brother and sister. He is still young and knows very little about life and...and.... I mean, naturally he did not wish to marry just yet. So there were quarrels. I am sure that this was one of them.'

'And your father?' asked Holmes. 'Did he also want you to marry James?'

'No, he was against it too. Only Mr McCarthy wanted it.' Holmes was watching her carefully and we saw that her face suddenly became a deeper pink.

'Thank you for this information,' Holmes said. 'Can I come and visit your father tomorrow?'

'I am afraid that the doctor will say no.'

'The doctor?'

'Yes, haven't you heard? My poor father has not been strong for many years but with his sadness about this murder he has become very ill. He is in bed and Dr Willows says that his case is serious. Mr McCarthy was the only person left who knew Father in the old days in Australia-when he was in Victoria.'

'Ha! In Victoria? That is important.'

'Yes, at the mines.'

'Of course. I understand that those were the goldmines where Mr Turner made his money.'

'That is right.'

'Thank you, Miss Turner. You have been a very great help to me.'

'You will tell me tomorrow if you have any news? I expect that you will go to the prison to see James. Oh Mr Holmes, if you do go, please tell him this: I know he is innocent.'

'I will, Miss Turner.'

'I must go home now because my father needs me. He is unhappy if I leave him. Goodbye and God help you in your work.' She hurried from the room and we heard her carriage moving away down the street.

'I am surprised at you, Holmes,' said Lestrade, after keeping silent for a few minutes. 'Why do you give her hope when she is sure to lose it only too soon? I am not soft-hearted, as you know, but I think you are being unkind.'

'I believe that there is a way of saving James McCarthy,' said Holmes. 'Have you an order to see him in the prison?'

'Yes, but only for you and me.'

'Then I shall change my plans and go out. We have still got time to take a train to Hereford and see him tonight?'

'Plenty of time.'

'Then let us go. Watson, I am afraid that you will be bored but I shall only be away for an hour or two.'

I walked with them to the station and then came back alone through the streets of the little town to our hotel. There I sat and tried to read a book. But the story was so stupid that my thoughts kept returning to the Boscombe Pool mystery. I could not follow the story. Finally, I threw the book across the room and began to think only about the happenings of the day. Perhaps this unlucky young man's words were really true? In that case, what terrible thing happened between the time that he left his father and the time that he ran back to the pool, hearing his dying screams? Something very frightening, I was sure. But what was it? Maybe the shape of the wounds had something to tell me, as a doctor. I rang the bell and asked for the weekly newspaper, which had a description of them. The wounds were in a group on the back part of McCarthy's head, on the left side. Clearly the murderer hit him from behind. This fact made James McCarthy's story easier to believe, perhaps. They were face to face during their quarrel, he said. Of course, it was also possible that James hit him when his father turned his back. Still, I decided to give Holmes

this information. Then there was the strange talk of a rat when the old man lay dying. It is unusual for a dying man to use words with no meaning. Probably he was trying to explain how it all happened. But what did it mean? I thought hard, trying to find an answer to the mystery; but I could not. Then there was the grey cloth which young McCarthy saw. If this was true, then perhaps the murderer dropped it-his coat maybe-when he was running away. But the son was sitting beside his father, just a few yards away and saw no one. So every part of the case seemed to bring more problems. Lestrade's ideas did not surprise me but I believed strongly in my friend Sherlock Holmes. 'He will find new facts,' I thought to myself, 'and I need not lose hope if each new fact points to young McCarthy's innocence.'

•

There I sat tried to read a book. But my thoughts kept returning to the Boscombe Pool mystery. Finally I threw the book across the room.

It was late before Sherlock Holmes returned. He came back alone because Lestrade was staying at a different hotel. I told him about the head wounds, a fact which he seemed to find interesting.

'The weather seems to be staying fine,' he said. 'We don't want any rain to fall before we can look at the ground. But we must rest and be fresh for important work of this kind. I did not want to begin it after that long journey. I have seen young McCarthy.'

'And what did you learn from him?'

'Nothing.'

'Couldn't he tell you anything?'

'Nothing, as I have said. At first, I thought that he must know the name of the murderer. He wanted to save him or her—that was my idea. But now I am sure that he knows as little as we do. I must say that he is not a very intelligent young man, even if he is good-looking and also, I think, good-hearted.'

'I do not think much of his taste,' I said, 'if he really does not want to marry Miss Turner.'

'Ah, that is a long, sad story. This boy is deeply in love with her. But two years ago he did a very stupid thing. Miss Turner was still at school then and away from home. He did not know her very well. James became friendly with a woman in Bristol who worked in a bar. He married her secretly. Even now, no one knows that he is married. So think of his feelings when his father told him again and again to marry Miss Turner! He dearly wanted to marry her but he knew that it was impossible. His father, as we now know, was a cold, hard man and James could not tell him about his wife. He has spent the last three days in Bristol with this barwoman and his father of course knew nothing

'I have seen young McCarthy. But now I am sure he knows as little as we do,' said Holmes.

about it. Remember that fact. It is very important. But something good has happened at last, because his wife has now left him. She read in the newspaper about his serious trouble and wants to have nothing more to do with him. She has written to say that she has a husband already—a sailor—and that she and James are not really married. This piece of news has made poor James a lot happier.'

'But if James is innocent, then who did the murder?'

'Ah, who? I want you to notice two important facts. The first is that the murdered man went to the pool to meet someone. This person was not his son,

because his son was away from home. McCarthy did not know when his son was coming back. The second fact is that the murdered man called "Cooee!", not knowing about his son's return. Those are the two things which will help to save young James. And now let us change the subject. We shall talk no more of murders and leave all that business until tomorrow.'

Holmes was right: there was no rain during the night and the next day was bright and cloudless. At nine o'clock Lestrade came for us with the carriage and we left for Hatherley Farm and Boscombe Valley.

'There is serious news this morning,' said Lestrade. 'I hear that Mr Turner is dangerously ill. The doctor thinks that he is dying.'

'He is quite an old man, then?' asked Holmes.

'About sixty; but his health has been bad for some time. This business has made him really ill. He was an old friend of McCarthy's and helped him in a number of ways. I have learned that he gave him free use of Hatherley Farm.'

'Is that true? This is most interesting,' said Holmes.

'Oh yes, and he has helped him in other ways too. Every one round here speaks of his kindness to McCarthy.'

'Really? Don't you think it strange then that McCarthy wanted his son to marry Turner's daughter? The Turners are rich and the McCarthy seem to be quite poor. We know that old Mr Turner has always been against the idea. His daughter told us that. Don't you find that McCarthy's friendliness is a little unusual.'

'You are always full of ideas, Mr Holmes,' said Lestrade, looking at me with a smile. 'I have come here

to study the facts and they are difficult enough. Your thoughts always fly away from the real problems.'

'You are right,' said Holmes quietly. 'You do find it difficult to notice the facts.'

'Well, I have understood one fact which you do not seem to get hold of,' answered Lestrade, not very pleased.

'And that is?'

'That young McCarthy killed his father; any other way of seeing this case is just not possible.'

'Let us agree to disagree,' said Holmes, laughing. 'But if I am not mistaken, there is Hatherley Farm on the left.'

'Yes, that is it.'

It was a long, low building made of grey stone and it looked comfortable. But the windows were all shut and there was no smoke coming up from the roof. It looked empty. We knocked on the door and a young servant girl came out. She showed us first the boots which old Mr McCarthy was wearing at the time of his death. She also showed us a pair of the son's boots. Holmes studied their size and shape very carefully. He then asked to see the back of the house. From there we took the path which went to Boscombe Pool.

Holmes seemed to change as he hurried towards the place of the murder. He stopped being the quiet thinker of Baker Street. His face became redder and darker. His eyes shone with a hard light. He pressed his lips together and held his face down and his body low, studying the ground. His thoughts were turned so fully to the case that he did not seem to hear anything that

Holmes studied the size and shape of the boots very carefully.

Holmes ran here and there like a dog which has smelled a wild animal.

we said. If he did, he answered only with a short word or two. He made his way quickly and silently along the path which went across the fields and then down through the trees to Boscombe Pool.

The ground was soft and wet as we got nearer. There were the marks of many feet both on the path and on the short grass on each side. Sometimes Holmes hurried on, sometimes he suddenly stood still. Once he walked away from the path into a field. Lestrade and I walked behind him. Lestrade seemed bored and uninterested in what Holmes was doing but I watched my friend carefully, knowing that every movement had a meaning.

Boscombe Pool is a small piece of water about one hundred and twenty yards wide. It lies at the end of the Hatherley Farm land where it joins the beautiful park land belonging to Mr Turner. Above the trees on the far side of the pool we could see the big red roofs of Turner's home. On the Hatherley side of the pool the trees grew thick. There was a narrow piece of open ground about forty yards wide between the trees and the water of the lake. This open part was covered with short, wet grass. Lestrade showed us the place where the body was lying when they found it. In fact, the ground was so soft that I could see the marks left by McCarthy's fall. But, looking at Holmes, I realized from his excited face and the quick movement of his eyes that he was learning many other things from the marks on the grass. He ran here and there like a dog which has smelled a wild animal. Then he turned to the detective.

'Why did you go into the pool?' he asked Lestrade.

'I thought that may be there was gun or piece of

clothing or something like that in the water. But tell me, how...?

'Oh come now, Lestrade. I have no time. That left foot of yours is everywhere. A child can see it. Look over there, where it disappears into the grass. This case was perfectly easy until a crowd of people came and stupidly walked all over the place. Here is where the Morans came and their footmarks have covered the ground for five or six yards around the body. But here are three different lines of the same feet?

He took out a **magnifying glass** and lay down on top of his coat to see the marks better. Talking to himself more than to us, he said, 'These are young McCarthy's feet. Twice he was walking and once he was running fast, because his toes are pressing deeper into the ground. That follows his story, does it not? Then here are the father's footmarks as he walked up and down. What is this, then? Ha, ha! What have we here? Someone walking on his toes. In boots with square toes too. Quite unusual boots. They come, they go, they come again- of course, that was for the coat. Now, where did they come from?

He ran up and down, sometimes losing and sometimes finding the line of footmarks. Soon we were standing in the shadow of a very big tree, the largest of them all. Holmes followed the marks to the far side of the tree. Then he lay down on his front again with an excited shout. For a long time, he stayed there, turning over the dry leaves until he picked up something small, which looked burned. He put this into an envelope. Next, he studied both the ground and the sides of the tree with his magnifying glass. A big rough stone was

He lay down studied the ground with his magnifying glass.

lying among the leaves. He looked at this too with great interest and kept it. Then he followed another line of footmarks. These went along a path through the trees until they came to a road, where the marks disappeared.

'It has been a most interesting case,' Holmes said, becoming himself again. 'I think that this little house on the right must be the Moran's home. I will go in and have a word with Mr Moran. Perhaps I will write a short letter. After that we shall drive back to the town and have lunch. Please walk to the carriage. I shall be with you again in ten minutes.'

Ten minutes later, we were in the carriage, driving back to Ross. Holmes was still carrying with him the stone, found among the trees. 'You will be interested in this,' he said to Lestrade, holding it out.

'I see no marks on it.'

'There are none.'

'How do you know that it is important, then?'

'The grass was growing under it. Clearly it was lying there for only a day or two. I could not find the place that it came from: there are too many stones around. But it is the right shape to make the wounds in McCarthy's head.'

'And the murderer?'

'He is a tall man, left-handed, with a bad right leg. He wears thick shooting boots and a grey coat, smokes Indian cigars, uses a cigar-holder and carries a pocket-knife-not a very sharp one. There is more information that I can give you; but that will be enough for you to find him, I think.'

Lestrade laughed. 'I am afraid I find all this hard to believe,' he said. 'This information is all very well but it does not show that a person is guilty of murder.'

'We shall see,' said Holmes. 'You work in your way and I shall work in mine. I shall be busy this afternoon and I shall probably go back to London on the evening train.'

'and leave the case unfinished?'

'No, finished.'

'But the mystery?'

'Is a mystery no more.'

'Who was the guilty person then?'

A big rough stone was lying among the leaves. Holmes looked at this with interest and kept it.

'Oh, God help us! The person I have just described, of course.'

'But who is he?'

'That will not be difficult to find out. The number of people who live in this neighbourhood is not large.'

Lestrade had a hopeless look on his face. 'I am a sensible man,' he said slowly. 'I really cannot run all over the place looking for left-handed man with bad leg. My friends at Scotland Yard will laugh at me.'

'All right,' said Holmes quietly. 'I have given you the information. Now here we are at your address, I believe. Goodbye. I shall send you a few words before I leave.'

We dropped Lestrade at his hotel and then drove to ours, where we found lunch upon the table.

'Look here, Watson,' said my friend when the meal was over. 'Just sit here in this chair and listen to me for a little. I am not sure what to do and your ideas will be useful. Light a cigar and I shall explain.'

'Please do.'

'Well, when we first learned about this case, there were two things that we both noticed immediately. They are both parts of young McCarthy's story. To me they showed him to be innocent. To you they seemed to make him guilty. The first thing is that his father called "Cooee" to him before he saw him. The second is that he spoke of a rat as he lay dying. He said several other words, you remember, but that was the only word that his son understood. Now these two facts must be the start his son understood. Now these two facts must be the start of our thinking. We shall also begin by believing that the boy's story is perfectly true.'

'What about this "Cooee", then?

'Well, clearly the father was not calling to his son. The son, as far as he knew, was in Bristol. It was just luck that James heard his father's call. The "Cooee" was for the person that old McCarthy was going to meet. But "Cooee" is a special call that Australians use. The person whom McCarthy expected to meet at Boscombe Pool was probably someone who knew Australia.'

'What about the rat, in that case?

Sherlock Holmes took a piece of paper from his pocket and put it on the table. 'This is a map of Australia,' he said. 'I sent for it last night.' He put his hand over part of the map. 'What do you read?' he asked.

'ARAT,' I read.

'And now?' he lifted his hand.

'BALLARAT.'

'Quite right. That was the word which the old man spoke; but his son only understood the last part of it. He was trying to give the name of his murderer: Mr Something of Ballarat.'

'That's most surprising!' I said.

'It is perfectly easy,' said Holmes. 'And now, you see, the number of possible people immediately becomes much smaller. So someone who has a grey coat or jacket: that is another thing we can be sure about, if we believe the son's story. We have already come from knowing nothing to a picture of an Australian from Ballarat with a grey coat.'

'Quite true.'

'And this person felt at home in the valley,

because it is only possible to get to the pool across other people's land. Strangers cannot usually go there.'

'Again you are right.'

'Then there is our visit today. By looking carefully at the ground I was able to describe the wanted man still more fully to that stupid detective Lestrade.'

'But how did you find out those other facts?'

'You know my ways. It is the very small things that I always look for.'

'You knew that he was tall, because the space between the footmarks showed a man with long legs. And the marks also told you what kind of boots he wore.'

'Yes, they were unusual boots.'

'The mark of his right foot was always less clear than the mark of his left. He stood more heavily on the left because his right leg hurt him.'

'But you also say that he is left-handed?'

'Ah, yes! It was you, dear Watson, who noticed the kind of head wound which the doctor described. The murderer hit McCarthy from behind but on the left side of the head. This shows that he was left-handed. Try to do it with your right hand, if you do not believe me. During the quarrel between the father and son, he stood behind that big tree. He was smoking at the time. I found the ash from a cigar, which I know to be an Indian cigar, at the foot of the tree. You remember that smoking is one of my favourite subjects and that I have written a paper on the ash from one hundred and forty different kinds of pipes, cigars and cigarettes. I looked around and soon found the cigar end lying among

the leaves. It was an Indian cigar, from a shop in Rotterdam.'

'And the cigar-holder?'

'I could see that he did not put the cigar end in his mouth, so I know that he uses a cigar-holder. The end was cut off, not bitten off, but the cut was not a clean one. This showed me that he used an old pocket-knife.'

'Holmes,' I said, 'you have described this man perfectly. Now he cannot escape and you have saved an innocent man's life. Now I see where all these facts are pointing. The guilty man is...'

*

Mr John Turner,' called out the hotel waiter, opening the door of our sitting-room for a visitor.

The man who came in was strange and frightening to look at. He walked slowly and with difficulty. He looked sick; but his hard face, full of deep lines, and his heavy arms and legs showed that he was strong, both in body and in his fellings. His untidy beard, thick grey hair and dark eyes gave him a wild, proud look but his face was white as ash. I noticed the light blue colour of the skin around his nose and lips. As a doctor, I could see immediately that he was seriously ill.

'Please sit down on the sofa,' said Holmes softly. 'So you got my letter?'

'Yes, Moran brought it to me. It says that you want to see me here, because it will make things easier.'

'I think that people will talk if they see me going to your house.'

'And why do you want to see me? He looked at my friend with sad, tired eyes. He seemed already to know the answer to his question.

'Yes,' said Holmes, answering his look more than his words. 'It is true. I know all about McCarthy.'

The old man hid his face in his hands. 'God help me!' he shouted. 'I did not want the young man to get hurt. If the case goes against him, I promise you that I shall tell the police everything.'

'I am glad to hear it,' said Holmes in a serious voice.

'I have not spoken yet only because of my dear girl. Maybe I-but no, it will break her heart if she hears that I am a prisoner.'

'Perhaps that need not happen.' said Holmes.

'What?'

'I am not a policeman. I understand that it was your daughter who asked me to come, so I am working for her. But,' and here he looked hard at Turner, 'You must save young McCarthy.'

'I am a dying man,' said Turner. 'I have had diabetes for years. My doctor does not think that I have more than a month to live. But naturally I prefer to die under my own roof than in prison.'

Holmes stood up, crossed to the table sat down at it with a pen in his hand and some paper in front of him. 'Just tell us the true story,' he said. 'I shall write it all down. You will put your name to it and Watson here will listen to everything. Then if I need to save young McCarthy's life, I can give it to the police. I promise you that I shall not use it until I must.'

*Holmes sat down at the table with a pen and some paper.
'Just tell us the true story,' he said.*

'Very well,' said the old man. 'I do not think that I shall live until the case comes up, so it does not matter much to me. But I want to save Alice's feelings if I can. It is a tennible thing for her to live with. She is so young....And now I will explain everything to you. It has taken a long time to happen but it will not take me a long time to tell. You did not know this dead man, McCarthy. He was a true criminal- bad in every possible way. I hope that you never fall into the hands of someone like him. He has sat on my back for twenty years and he has made my life impossible. I shall tell you first how I met him and became tied to him and his greedy ways.

'It was in the early '60s at the mines. I was a young man then, hot-blooded and ready to try anything new. I made some bad friends, began drinking, had no luck in finding gold. So I left the mines and became what you call here a gangster—a robber on the roads. There were six of us and we had a wild, free life, robbing a sheep station sometimes or stopping the carriages on the road to the mines. Black Jack of Ballarat was the name I took and in Australia people still remember our group as the Ballarat Boys. One day, a carriage was carrying gold from Ballarat to Melbourne, so we hid beside the road and took it by surprise. There were six gurads on horses and six of us, so we nearly lost the fight. But we shot four of them within a few minutes. They killed three of our boys before we got our hands on the gold. I put my gun to the head of the driver, who was this same man, McCarthy. I meant to shoot him but decided to let him go. I still remember his greedy little eyes looking hard at my face. He planned to remember me. We rode away with the gold and became rich men. I left my old friends and made my way back to England. Here no one knew me or my past. I decided to stop travelling and live a good and quiet life. A family wanted to sell that big house at Boscombe, so I bought it. I began to put my money to good uses, unlike the way I first got it. I also got married. My wife died young but she left me dear little Alice. Alice is all the word to me. Even when she was still a baby, her little hand seemed to show me the right way to love. She is the first person who ever done that. In a word, I changed my selfish ways and did everything I could to become a better person. All was going well until McCarthy came along.

'One day, a carriage was carrying gold from Ballarat to Melbourne, so we hid beside the road and took it by surprise.'

'I was in London on business one day and I met him by accident in Regent Street. He was almost without shoes on his feet or a coat on his back.

"'Here we are at last, Jack,' he said, touching me on the arm. 'We shall be like a family to you. There are two of us, me and my son, and you can look after us now. And if you do not- remember that this is England. There is always a policeman nearby to tell my story to.'

'Well, they came down to the West Country and I could not shake them off. They lived without paying in the best farm that I had. There was no rest for me now, no forgetting. Everywhere I went, his greedy, smiling face was at my side. He asked for everything that he needed and I gave it to him without question: money, a house, a carriage. It got worse as Alice grew up. He soon realized that I was more afraid of her knowing my past than I was of the police. At last, he asked for the one thing I could not give. He asked for Alice. His son, you see, was a young man and Alice too was not a child any more. He thought it a wonderful idea for his son to have all my land and money, when he married Alice. But of course, I could not agree. I did not dislike the boy but his father's blood is in him and that is enough. I told McCarthy no-never. McCarthy was ready to go to the police. I told him to do his worst. We finally agreed to meet at the pool, half-way between our two houses. We were going to talk about McCarthy's plan one more time.

'When I went down there, I saw him talking to his son. They were having a quarrel about Alice. I hid behind a tree and smoked a cigar, because I needed to talk to Charles alone. But as I listened to his words, everything inside me that was black and angry seemed

to break out. He was pressing his son to marry my daughter. It didn't seem to matter what my daughter's feelings were. He spoke of her as if she was a woman of the streets. It made me wild to think of my dearest child in the hands of that criminal. How could I break the tie? I was already a dying man with no hope left. My head was clear and my arms were still strong but I did not have long to live. But my daughter! And the picture she had of her loving father! I could save them both. I only had to stop that man's tongue from telling my secret. So I did it, Mr Holmes. I feel able to do it again, right or wrong. I have done many bad things in my life but I have paid for them. I could not stand still and see my innocent daughter so hurt. I hit him and he fell. To me he seemed nothing more than an animal. His screams brought his son running back but by this time I was among the trees. Of course, I had to go back and get my coat, which I dropped as I hurried away. That is the true story, Mr Holmes, the story of everything that happened. Now, show me that paper.'

'Well, it is not for me to speak of right or wrong,' said Holmes, as the old man wrote his name at the bottom of the last page. 'I hope that I shall never have to show that you are guilty.'

'I hope not, sir. And what do you mean to do now?'

'Because of your health, I shall do nothing. You know too well that you must live with your terrible past.' Holmes pointed to the handwritten pages on the table. 'I will keep this information and if they decide that young McCarthy is guilty of this murder, I must of course use it. If that does not happen, no man alive shall ever see it. Your secret will be safe with us. And the

'It is not me to speak of right or wrong,' said Holmes, as the old man wrote his name at the bottom of the last page.

mystery of Boscombe Pool will stay a mystery forever.'

'Goodbye, then,' said the old man in broken voice. 'When your time comes, you will be able to die knowing that you have done a great kindness.'

His great sick body was shaking as he slowly left the room.

'God help us,' said Holmes, after keeping silent for some time. 'Why is life so hard on poor old men like him? Every time that I meet a case like this, I say to myself: "There but for the goodness of God goes Sherlock Holmes."' "

James McCarthy's case came up some weeks later. The decision was: not guilty of murder. The few facts which Holmes gave to the police were enough to free him. Old Turner lived for seven months more but he is now dead. It seems that James and Alice will soon become husband and wife, knowing nothing of that great black cloud that rests over the past.

ရှားလော့ဟုမ်းစ်နှင့်
ဘော့(စ)ကွန်ဘီ ရေအိုင် လူသတ်မှု

ဆုထက် ပြန်မပြန်သည်

ရှားလော့ဟုမ်းစ်နှင့်
ဘော့(စ)ကွန်ဘီ ရေအိုင် လူသတ်မှု

ဆုထက် ပြန်ဟပြန်သည်

ရှင်လိုက်သွားမှာလား? ကျွန်ုပ်တို့သည်က လှမ်းကြည့်ပြီး
ပေးလိုက်သည်။

ဘော(စ)ကွန်ဘီရေအိုင် လူသတ်မှု

တစ်မနက် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်တို့ နံနက်စာ စားနေခိုက်
ကြေးနန်းစာ တစ်စောင် ရောက်လာလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းထံမှ
ကြေးနန်းစာ ဖြစ်လေ၏။ ကြေးနန်းစာထဲ ရေးသားထားသည်က
ယခုလို ဖြစ်၏။

ခင်ဗျား နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် အားရုံ မဟုတ်လား။
အင်္ဂလန် အနောက်ပိုင်းကို သွားကြမယ်။ ဘော(စ)ကွန်ဘီ ရေအိုင်
လူသတ်မှုကို ကူညီ စုံစမ်းကြဖို့ပဲ။ ခင်ဗျားသာ လိုက်ခဲ့မယ် ဆိုရင်
ကျွန်တော် အင်မတန် ဝမ်းသာမှာပဲ။ အပြောင်းအလဲဟာ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ။ ပင်ဒင်တန်း ဘူတာရုံကနေ
၁၁ : ၁၅ ရထားနဲ့ သွားကြမယ်ဗျ။

'ရှင် လိုက်သွားမှာလား' ဟု ကျွန်ုပ်ကို ဇနီးသည်က လှမ်း
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပါ၏။

'ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ ကုသရမယ့်
လူနာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

'အန်စတရုသာက ရှင်ကိုယ်စား ကုသပေးမှာပေါ့တော်၊ ရှင်လဲ
ဝင်ပန်းနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ အလုပ်ကို ဆော့လောက် နားပြီး ခရီးသွားတာ
အပြောင်းလဲ တစ်ခု ဖြစ်ပြီး ရှင်အတွက် အကျိုးရှိမှာပါ။ ရှင်ဟာ
မနုဿာ ဟုမ်း လိုက်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်
လား။'

'ခင်ဗျား ဒီအမှုအကြောင်း ဘာတွေများ ကြားထားပြီလဲ' ဟု
ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။

'မင်း ပြောတာ အမြဲတမ်း မှန်ပါပေရဲ့ မိန်းမရာ။ ဒါပေမယ့် ငါ လိုက်သွားမယ် ဆိုရင် ကသုတ်ကယက်နဲ့ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရထားက နာရီဝက်အတွင်း ထွက်တော့မှာ'

ကျွန်တော် ပျို့ရွယ်စဉ်က စစ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး စစ်တပ်က ရခဲ့သော အတွေ့အကြုံကြောင့် ခရီးထွက်လျှင် ပစ္စည်းပစ္စယ အနည်းအကျဉ်းဖြင့် ခရီးထွက်သည့် အလေ့အကျင့် ရထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်လည်း ပက်ဒင်တန်း ဘူတာရုံသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘူတာရုံတွင် အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး သူနှစ်သက်သည့် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ကြီးနှင့် တွေ့ရလေ၏။ သူက စကြိုတွင် စုန်ချည် ဆန်ချည်ဆိုသလို စကြို လျှောက်နေပါ၏။

'ခင်ဗျား ခုလို ရောက်လာတာ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ ဝပ် ဆန်ရေ၊ ခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ခင်ဗျားလို မိတ်ဆွေကောင်း တစ် ယောက် လိုအပ်သဗျ။ ချောင်ကျကျ နေရာနှစ်ခု ရွေးထားဗျာ။ ကျွန်ုပ် လက်မှတ် သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလိုက် လေ၏။

ရထားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ဟုမ်းတွင် သတင်းစာ တစ်ထပ်ကြီး ပါလာ၏။ ဟုမ်းသည် အချိန်ရှိ သရွေ့ စာရေးခြင်းနှင့် စဉ်းစားခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ နောက်ဆုံး တွင် ဟုမ်းသည် ဖက်ပြီးသော သတင်းစာများကို ဘောလုံးသဖွယ် လုံးချေပြီး အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့တွင် သတင်းစာ တစ် စောင်သာ ကျန်ရှိလေ၏။

'ခင်ဗျား ဒီအမှု အကြောင်းဘာတွေများ ကြားဖူးနားပဲ ရှိ ထားသလဲ' ဟု ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါ၏။

'ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ သိမထားဘူး။ ကျွန်တော် သတင်းစာ မဖတ်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ'

'လန်ဒန်မြို့ထုတ် သတင်းစာတွေထဲမှာ ဒီအမှုအကြောင်း ရေးသားထားတာ သိပ်မတွေ့ရဘူးဗျ။ သတင်းစာတွေ အကုန်ဖတ်ပြီးပြီး ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘာအချက်အလက်များ ရနိုင်မလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ပဲဗျ' ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် ဘာမှ မရှုပ်ထွေးဘဲ သိပ်ရှင်းနေတယ်လို့ ထင်စရာပဲ။ ဒီလို ရှင်းနေလေ ခက်ခဲလေပဲ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်'

'ဒီအမှုက ဘာမှ မထူးဆန်းဘူးလား'

'မထူးဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ဒီအမှုသွားကို သိပ်ကို လွယ်ကူတာ မျိုးဟာ အခက်အခဲဆုံး ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်စားမိပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလောလောဆယ်မှာတော့ အသတ်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သားအတွက်မတော့ သိပ်ကို အရေးပါနေတယ်'

'ခု ကိစ္စက အသတ်ခံတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ယူဆထားသလား'

'လောလောဆယ်တော့ ကျိန်းသေတယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဖြစ်နိုင်ချေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချက်အလက်တွေကို သေသေချာချာ မဆန်းစစ် မလေ့လာရသေးဘဲနဲ့ ကျုပ် လွယ်လင့်တကူ မယုံကြည်ပါဘူးလေ။ ကိုင်း ကျုပ် ဖတ်ခဲ့ရသမျှတွေကို အကျဉ်းရုံးပြီး ရှင်းလင်း ပြောပြပါမယ်။

'ဘော(၈) ကွန်ဘီ တောင်ကြားဟာ ဟဲရီဖွဲ့(၁) ရွှင်းယားမှာ ရှိတဲ့ ရော့(၈)မြို့လေးနားမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီ အရပ်ဒေသမှာ ရှိတဲ့ မြေ အတော်များများကို မစွတာ ဂျွန်တာနာက ပိုင်ဆိုင်ထားသဗျ။ မစွတာတာနာက သြစတေးလျတိုက်မှာ သွားအလုပ်လုပ်ပြီး ဥစ္စာတွေ စုဆောင်းခဲ့တာပဲ။ အင်္ဂလန်ပြည် ရောက်လာတာ နှစ်သိပ်မကြာသေးဘူး။ မစွတာ တာနာရဲ့ အိမ်နီးချင်းက မစွတာ ချား(လ) မက်ကာသီ ဖြစ်တယ်။ မက်ကာသီ သြစတေးလျက ပြန်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူက ဟက်သာလေမှာ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တယ်။ သူနေတဲ့ လယ်

မြေက မစွတာနာ ပိုင်တဲ့ လယ်မြေတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးသား
 သြတေးလျမှာ ခင်မင်ပြီး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့
 အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်တော့လဲ အိမ်နီးချင်းအဖြစ် နေထိုင်ကြတာလဲ
 သဘာဝကျတယ်။ တာနာက ပိုပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီး
 မက်ကာသီ အနေနဲ့ သူနေထိုင် အသုံးပြုရတဲ့ လယ်မြေတွေ အတွက်
 မက်ကာသီကို လယ်ခွန်ပေးရသဗျ။ မက်ကာသီနဲ့ တာနာတို့ဟာ
 မိတ်ဆွေရင်းခြာတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦး အချိန်အတော်များများ
 တတွဲတွဲ ရှိနေကြတယ်။ မက်ကာသီမှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။
 အသက် ၁၈ နှစ် ရှိနေပြီ။ တာနာမှာလဲ ၁၈ နှစ်အရွယ် သမီးလေး
 တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မစွတာ တာနာကော မက်ကာသီပါ ဇနီးမယား
 တွေ ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်တယ်။ မိသားစု နှစ်ခုစလုံးဟာ
 ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေကြတယ်။ တခြား လူတွေနဲ့လဲ ရောရောနှောနှော
 မရှိကြဘူး။ မက်ကာသီမှာ အိမ်ဖော် ၂ ယောက် ရှိပြီး တာနာကတော့
 အိမ်ကြီးရရှိင်နဲ့ နေတာ ဆိုတော့ အိမ်ဖော် အစေခံ ၆ ယောက်တောင်
 ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကျုပ် သိရသမျှ အချက်အလက်တွေ
 ပဲဗျာ'

'လူသတ်မှု ဖြစ်ရပ်ရကောဗျာ' ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းလိုက်
 ပါ၏။

'မလောနဲ့ ဝပ်ဆင်ရဲ့၊ နားထောင်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား သိချင်တာ
 လာတော့မှာပါ'

'ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့၊ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့၊ ချား(လ) မက်
 ကာသီဟာ သူ့အစေခံတွေနဲ့ ရော့(စ) မြို့ထဲ ထွက်သွားခဲ့တယ်ဗျ။
 သူတို့ ထွက်သွားကြတာ မနက်ခင်းမှာ ဖြစ်တယ်။ ရော့(စ) ရောက်တဲ့
 အချိန်မှာပဲ မက်ကာသီက သူ့ အစေခံတွေကို အိမ်မြန်မြန် ပြန်ကြပို့
 ဆောင်ဆောင်ခဲ့သဗျ။ အကြောင်းကတော့ အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲ သုံးနာရီမှာ
 တွေ့ဆုံဖို့ အချိန်အချက် ပြုထားတာ ရှိလို့ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဟတ်တလေကို

ကတိုက်ကရိုက် ပြန်လာခဲ့ကြပါလေရော။ ၃ နာရီ မထိုးခင်မှာပဲ မက်ကာသီက ယာတောရို အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘော(စ) ကွန်ဘီ ရေအိုင်ရှိရာဘက်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မလာတော့ဘူး။

'ဟတ်တလေယာတောနဲ့ ဘော(စ) ကွန်ဘီ ရေအိုင်က နှစ်ဖာ လုံလောက် ဝေးတယ်။ မက်ကာသီ အဲဒီ ရေအိုင်သွားတဲ့ လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားတာကို လူနှစ်ယောက်က မြင်လိုက်တယ်လို့ သိရ တယ်။ တစ်ယောက်က အမယ်အိုကြီး ဖြစ်ပြီး နာမည် ဘယ်လို ခေါ်တယ် ဆိုတာ မသိရဘူး။ အခြား တစ်ယောက်က မက်ကာသီရဲ့ အစေခံ ဖြစ်ပြီး သူ့ နာမည်က မစွတာ ဝီလျံ ခရောက်ဒါတဲ့။ ဒီ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ထွက်ချက်ကတော့ မစွတာ မက်ကာသီကို တစ် ယောက်ထဲပဲ တွေ့ကြုံရတာ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အစေခံ ဖြစ်သူ မစွတာ ခရောက်ဒါရဲ့ ပြောကြားချက်အရ မစွတာ မက်ကာသီဟာ သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ထွက်သွားလို့ ၁၀ မိနစ်လောက်အကြာမှာ မစွတာ မက်ကာသီရဲ့သား မစွတာ ဂျိမ်း(စ) မက်ကာသီဟာ သူ့အဖေ သွားတဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားတာ တွေ့ရသတဲ့။ ဂျိမ်း(စ) က ချိုင်းကြား မှာ သေနတ်ညှပ်သွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့်လို့ အစေခံ ဖြစ်တဲ့ မစွတာ ခရောက်ဒါဟာ အဲဒီ ညနေ တော်တော်စောင်းတဲ့ အချိန်ထိ မစွတာ မက်ကာသီ သေဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို မကြားမိပါဘူးတဲ့'

'ရှင်းရှင်လင်းလင်း ပြောပါဈာ' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါ၏။

'မိတ်ဆွေကြီး ဝပ်ဆန်၊ ခင်ဗျား နားထောင်ယုံသာ နားထောင် ပါလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့ပါသကော။ ကျုပ် ပြောလို့ပြီးမှ ခင်ဗျား ပြောချင် တာပြော ဟုတ်လား။ ကျုပ် ဆက်ပြောပြမယ်။

'ဝီလျံခရောက်ဒါ ပြီးရင် မက်ကာသီရဲ့ သားအဖကို တွေ့လိုက် မိတဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိသေးသဗျ။ ဘော(စ) ကွန်ဘီ ရေအိုင် ပတ် ဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင်တွေ အများကြီး ပေါက်နေတယ်။ ရေကန် န

မစ္စတာ မက္ကာသီနှင့် သူ့သားကို ရေခိုင်အနီးမှာ ရှိနေတာကို
ပေးရှင်မော်ရန် မြင်လိုက်တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်
ဒေါသထွက်နေပုံ ရတယ်။

ဘေးက ကွက်လပ်မှာတော့ မြက်ပင်တွေ အနည်းအကျဉ်း ရှိတယ်။ ဆယ့်လေးနှစ် သမီးလေး ပေးရှင့်မော်ရန်ဟာ အခင်းဖြစ်တဲ့ နေ့လယ် ပိုင်းလောက်မှာ သစ်ပင်တွေ ကြားမှာ ပန်းခူးနေခဲ့တယ်။ မက်ကာသီနဲ့ သားဖြစ်သူတို့ နှစ်ယောက် ရေအိုင်နံဘေး ထွက်သွားကြတာကို ကောင်မလေးက လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆိုးနေကြပုံရတယ်။ မစ္စတာ မက်ကာသီက သားကို ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ ပြောလိုက်သံကို ကောင်မလေး ကြားလိုက်ရတယ်ဆိုပဲ။ သားဖြစ်သူက လက်နှင့် ရွယ်လိုက်တာလဲ ကလေးမလေး မြင်ရပြန်သတဲ့။ သဘောကတော့ သားဖြစ်သူက အဖေလုပ်သူကို ထိုးကြိတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ဒီအခါမှာ ကလေးမခပျာ ကြောက်လန့်ပြီး အဲဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးသွားတော့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကလေးမလေးဟာ မိခင်ကို ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြသတဲ့။ 'ကျွန်မ တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ် ကြတော့မယ့် ပုံစံပါပဲ' ဟု ပေးရှင့်မော်ရန်က ပြောလိုက်တယ်။ မော်ရန် ပြောပြသည့် ပုံက သား မက်ကာသီဟာ ရေအိုင်ရှိရာကနေ အိမ်ကို ဒရောသောပါး ပြေးလာပြီး ယခုလို အော်ပြောလိုက်သတဲ့။ 'အဖေကို ရေအိုင်နံဘေးမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ'။ သူက ယခုလို ဆက်ပြောတယ်။ 'အဖေ သေနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ ပေးကြပါဦး'။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ပုံ ဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ ဦးထုပ်လဲ ပါမလာသလို သေနတ်လဲ ပါလာတာ မတွေ့ရဘူးဗျ။ သူ့ ညာဘက်လက် တစ်ခုလုံးကလဲ သွေးချင်းချင်း နီနေတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ပေးရှင့် မော်ရန်ရဲ့ မိဘတွေက မစ္စတာ မက်ကာသီနဲ့အတူ ရေအိုင် ရှိရာကို ထွက်သွားကြတယ်။ အဘိုးကြီး မက်ကာသီဟာ ရေအိုင်နံဘေးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ တုံးလုံးကြီး လဲကျနေတယ်။ မစ္စတာ မက်ကာသီရဲ့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာတွေ ပရပူ ဖြစ်နေတယ်။ အင်မတန် လေးလံတဲ့ သေနတ်ဒင်လို အရာမျိုးနဲ့ ထုရိုက်ခံရတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်တယ်။ သေသွားတဲ့ မက်ကာသီနဲ့

မလုမ်းမကမ်းမှာ သေနတ်ကို တွေ့လိုက်ကြတယ်။ ရုတ်ချည်း ဆိုသလို
ခဲ ရဲတွေ ရောက်လာကြပြီး သား မက်ကာသီကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်
ပြီး မေးမြန်းစရာတွေ မေးမြန်းဖို့ ခေါ်သွားကြတယ်။ အမှုနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ မက်ကာသီကို စွဲချက်တင်ကြမှာ ဖြစ်သဗျ်

'သိရသလောက် အချက်အလက်တွေကို ထောက်ရှုရင် မက်
ကာသီဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ တရားခံတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့
ဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါ၏။

'အင်း အချက်အလက်တွေကို အရမ်းကာရော ယုံလို့ မရဘူး
လေ။' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါ၏။ သူက ယခုလို
ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

'သိရသလောက် အချက်အလက်တွေ ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့
မက်ကာသီဟာ တရားခံ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့်လို့ တခြား
နည်းနဲ့ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုး
တဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ မက်ကာသီဟာ တရားခံ ဖြစ်တယ် ဆို
တဲ့ စွပ်စွဲချက်ဟာ အင်မတန်မှ အရေးပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော
သူမှာ အပြစ်ရှိနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ မစွတာမက်ကာသီဟာ
အပြစ်မရှိဘူးလို့ ယူဆထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ရှိနေသဗျ်။
အဲဒီလို ယူဆထားတဲ့ လူတွေထဲမှာ မစွတာ မက်ကာသီတို့ရဲ့
အိမ်နီးချင်းရဲ့ သမီးဖြစ်သူ မစွ တာနာပဲလေ။ မစွ တာနာကပဲ ခုံ
ထောက် လက်(၈)ထရိတ်ကို ဒီလူသတ်မှုကို ခုံစမ်းဖို့ ပြောကြားခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာမှာ နံနက်စာ ထမင်းကောင်း
ကောင်း မစားနိုင်ဘဲ ရထားနဲ့ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ထွက်ခဲ့ကြတာပဲဗျာ'

'ကျွန်တော် နီးရိမ်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အမှုသွား အမှုလာက
သိပ် ရိုးစင်းနေလေတော့ အခင်းဖြစ်ပွားပုံကို ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲ
ဖော်ထုတ်ပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်' ဟု
ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါ၏။

'ကျုပ်တို့ဘက်က စဉ်းစားကြရအောင်။ လက်(၈)ထရိတ်ဟာ စဉ်းစားတွေးတောမှုမှာ ထက်မြက်မှု မရှိလှဘူး ဆိုတာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြပြီးသားပဲဥစ္စာ။ လက်(၈)ထရိတ် မစဉ်းစားဘဲ ကြွင်းကျန်နေတာတွေကို ကျုပ်သတိ ပြုမိနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ပြောပြစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ။ ရဲတွေ ဟက်သာလေ ယာတောကို ရောက်လာကြပြီးတဲ့နောက် သား မက်ကာသီကို ရဲတွေက ဖမ်းတဲ့ အချိန်မှာ မက်ကာသီက ယခုလို ပြောခဲ့တယ်ဗျ။

'ကျွန်တော် လွန်စွာမှ စိတ်ထိခိုက်မှု ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် မအံ့လှဘူးဗျ။ ခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဖျော်လင့်ပြီးသားလို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ' ဟု ကျွန်ုပ်၏ ရောင်းရင်း ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောပြပါသည်။

'ဒါဆိုရင် သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲပေါ့' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

'မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို စွပ်စွဲလို့ မရပြန်ဘူးလေ။ သား မက်ကာ သီက သူ့မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောခဲ့ပြန်သဗျ'

'ဒါလဲ ယုံဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လို ယူဆ သလဲ'

'သူမသတ်ဘူး ထင်သဗျာ၊ ခု ကြုံနေရတဲ့ အန္တရာယ်ကို မမြင်ရလောက်အောင် အသိဉာဏ် မပဲ့နိုင်ပါဘူးလေ။ ခုလို ရာဇဝတ် သား တစ်ယောက် သားအဖ ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ခမျာလဲ ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်နေရာတယ်။ ခုလို ခံစားနေတာလဲ သဘာဝ ကျတာပဲဗျ'

'ကိုင်း ဒါဖြင့် မက်ကာသီမှာ ပြောစရာ ဇာတ်လမ်း ဘာတွေ ရှိနေပါလိမ့်'

'သိချင်ရင် သတင်းစာတွေသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့။ ဟောဒီ မှာ ပါတယ်' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါ၏။ သူက သတင်း

တောကို လှမ်းပေးရင်း ညာဘက် စာမျက်နှာကို ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုရသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သေဆုံးသူ၏ သား မစ္စတာ ဂျိမ်းမက်ကာသီက ယခုကဲ့သို့ ပြောကြားခဲ့ကြောင်း။ 'ဘဇ္ဇေတိုးမှာ လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရန် အတွက် ကျွန်တော် အိမ်မှ သုံးလေးရက်မျှ ခွာခဲ့ပါတယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်ပက်ကျမှ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တော့ အသွေကို အိမ်မှာ မတွေ့ရပါ။ အစေခံ တစ်ယောက်က အဖေဟာ ဇီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကိစ္စနဲ့ ရော့(၈) မြို့ကို ထွက်သွားကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ အချိန် အတော်ကြာတော့ ရထားလည်းဘီးသံတွေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်က နေလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အဖေဟာ အိမ်ခြံဝင်းထဲကနေ ကသုတ်ကယက် ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဖေ ဘယ်ကို ဦးတည်သွားနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ သေနတ်ကို ယူပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တော(၈) ကွန်ဘီရေအိုင်နံဘေးမှာ ရှိတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ ငှက်ပစ်ဖို့ပါပဲ။ လမ်းမှာ ကျွန်တော် ဝိလျံဇရောက်ဒါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့မိကြပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ကြုံပုံကို သူက လူကြီးမင်းကို ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ ထွက်ဆိုချက်မှာ မှားနေတာ တစ်ခု ပါရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့နောက်ကို လိုက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အဖေဟာ ကျွန်တော်ရှေ့ဘက်မှာ ရှိပြီး နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ခုံးစ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ရေအိုင်နဲ့ ကိုက် ၁၀၀ ခန့် အကွာ လဲရောက်တော့ 'ကူအီ'လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေရွတ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ 'ကူအီ' ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အချက်ပေးလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ရေအိုင်ရှိရာကို ဒရော့ဆော့ပါး ပြေးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေဟာ ရေအိုင်နံဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်လို့ နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မြင်လိုက်ရော

အဖေဟာ အင်မတန်မှ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသလဲ ထွက်သွားပါတယ်။ 'မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ' လို့ အဖေက မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနေရာ ရောက်လာပုံကို ဖြေရှင်းပြ လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက် စကားတွေ အချိအချ ပြောဖြစ်ကြပြီး ဒေါသသံတွေနဲ့ ဒေါသ ဖြစ်စရာတွေ ပြောဖြစ်ကြတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်လဲ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသ ထွက်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် အဖေကို ထုရိုက်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြုလုပ်ဖို့ စိတ်ထိန်းပြီး အဲဒီနေရာကနေ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှ ရေးကြီး ခွင်ကျယ် မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စရပ်တွေမှာ အဖေဟာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထစ်ကနဲရှိ ဒေါသ ထွက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်လဲ ဟာသာလေယာတောဘက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြန်လှည့်လာလို့ ကိုက် ၁၅၀ လောက်လဲ ရောက်ကော စူးစူးဝါးဝါး ဆော်ဟစ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရေအိုင် ရှိရာ ပြေးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေ ဖြေပြင်ပေါ် လဲကျနေတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ ခေါင်းမှာ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်လဲ သေနတ်ကို ဘေးမှာ ချထားပြီး အဖေကို ပွေ့ဖက်ထား လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေက ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပဲ အသက် ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အဖေနဲ့ဘေးမှာ မိနစ်အနည်းငယ် လောက် ရှိနေခဲ့တယ်။ အနီးအပါးမှာ ရှိတဲ့ အိမ်တစ်အိမ် ရှိရာ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါတယ်။ မစွတာနဲ့ မစွမော်ရန်တို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့အတူ အဖေဆီကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ အခင်း ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပါဘူး။ အဖေ ခုလို ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လို ရတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။ အဖေ ဟာ ဘာသိဘာသာ နေတတ်ပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေကလဲ သိပ်

ကျွမ်းစံ မက္ကာသီဟာ ဟော်ရန်မိသားစုအိမ်ကို အပြေးရောက်လာပြီးတော့
ကျွန်တော့်အဖေကို ရေအိုင်နားမှာ ခုလေးတင်ပဲ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့တယ်' လို့ သူပြောပါတယ်။

သဘောမကျကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေမှာ ရန်သူရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိရသမျှကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။
မေး။ ။ မောင်မင်းအဖေဟာ မသေခင် ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ အဖေအသံ သဲ့သဲ့ပဲ ကြားရပါတယ်။ ပြောတဲ့ စကားလုံးက နည်းနည်းလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိတာကတော့ 'ရက်' ဆိုတဲ့ အသံ တစ်သံပါပဲ'
မေး။ ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လို့ ယူဆပါသလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ အဖေဟာ သူကိုယ်သူ ဘာ ပြောနေတယ် ဆိုတာ သိမယ် မထင်ပါဘူး။
မေး။ ။ မောင်မင်းတို့ သားအဖ ဘာအကြောင်းတွေ ပြောပြကြလို့ ခင်ဗျား အဖေ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်ရတာလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ ဒီမေးခွန်း ကျွန်တော် မဖြေပါရစေနဲ့။
မေး။ ။ မဖြေချင်ပေမယ့် မေးရလိမ့်မယ်။
မက်ကာသီ။ ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဖြေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်က လူသတ်မှုနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ နားလည် သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်။

မေး။ ။ ဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ မောင်မင်းအနေနဲ့ မေးတဲ့ မေးခွန်း မဖြေဘူး ဆိုရင် မောင်မင်းကို ခွဲဆိုထားတဲ့ ပြစ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပိုဆိုးဝါးသွားမယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်ထားပါ။

မက်ကာသီ။ ။ ကျွန်တော် စောစောက မေးတဲ့ ကိစ္စ အကြောင်းရင်းကို မဖြေပါရစေနဲ့။
မေး။ ။ 'ကူအိ' လို့ အချက်ပေး ခေါ်သံဟာ မောင်မင်းနဲ့ မောင်မင်းအဖေတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ပြန်လှန်ခေါ်ဆိုသံ ဆိုတာ ဟုတ်သလား။

မက်ကာသီ။ ။ မှန်ပါတယ်။

မေး။ ။ မောင်မင်း ဘာရစွတိုးက ပြန်လာတယ် ဆိုတာ သူမသိခင်
မောင်မင်းကို မတွေ့ခင် အချိန်မှာ ဘာလို့ အဲဒီ ကုအိဆိုတာကို
အချက်ပေးရတာလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ ကျွန်တော် မသိပါ။

မေး။ ။ မောင်မင်း ဖခင်ရှိရာကို ပြန်သွားတဲ့ အခိုက်မှာ ပုံမှန်
မဟုတ်တဲ့ ထူးခြားချက် ဘာတွေ တွေ့ခဲ့သလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ ကြီးကြီးမားမား မတွေ့ရပါဘူး။

မေး။ ။ မောင်မင်း ဘာလို့ ဆိုလိုပါလိမ့်။

မက်ကာသီ။ ။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေအတွက် အလွန်အမင်းကိုပဲ
စိုးရိမ် ပုပန်နေပြီး အဲဒီအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် တစ်ခု မှတ်မိတာကတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ လဲကျနေတဲ့
ဖခင်ရှိရာ ပြေးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ဝဲဘက် မြေကြီး
ပေါ်မှာ တစ်စုံတရာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မီးစိုးရောင် အဝတ်စ
တစ်စ ဖြစ်ဟန် တူပါတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်လဲ ထလိုက်ပြီး အဲဒီ ပစ္စည်းကို ရှာကြည့်ပါတယ်။ ပစ္စည်းက
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပါပြီ။

မေး။ ။ မောင်မင်း ဆိုလိုချင်တာက မောင်မင်း အကူအညီ တောင်းဖို့
ထွက်ခွာချိန်မှ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ။

မက်ကာသီ။ ။ မှန်ပါတယ်၊ မရှိတော့ပါဘူး။

မေး။ ။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဘာအမျိုးအစား ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မပြောပြ
နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဟုတ်သလား။

မက်ကာသီ။ ။ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့
ခံစားချက်သာ ကျွန်တော်ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။

မေး။ ။ ပစ္စည်းက လူသေအလောင်းနဲ့ အကွာအဝေး ဘယ်လောက်ရှိ
သလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ ၁၅ ကိုက်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။

မေး။ ။ သစ်ပင်တွေနဲ့ကော ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ။

မက်ကာသီ။ ။ စောစောက အကွာအဝေး အတိုင်းပါပဲ။

မေး။ ။ ၁၅ ကိုက်လောက် ဝေးနေတယ် ဆိုတော့ တစ်ယောက်
ယောက်က ယူသွားတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။

မက်ကာသီ။ ။ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီပစ္စည်းကို ကျောပေး
ထားတဲ့ ပုံစံ ရှိနေပါတယ်။

မက်ကာသီအား စုံစမ်းမေးမြန်းချက်သည် ဤနေရာတွင် ပြီး
ဆုံးသွားလေ၏။

သတင်းစာကို ဖတ်နေရင်း ကျွန်ုပ်က ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ပါ
၏။

‘မေးခွန်းရှင်က မက်ကာသီကလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ မေးခွန်း
တွေ မေးနေသဗျ။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေကိုတော့ မက်ကာသီက
ဖြေကြားခဲ့တယ်။ မက်ကာသီက သူ့ဖခင်ကို မတွေ့ခင်မှာ ဖခင်
ဖြစ်သူက သူ့ကို လှမ်းခေါ်တဲ့အကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူနဲ့ သူ စကား
များကြတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထုတ်မပြောချင်ကြောင်းတွေ
ပေါ်ဈာ။ သေလုအော့ပါး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် နှုတ်မှ ထုတ်ပြော
တဲ့ စကားဆန်းကိုလဲ မေ့မထားဘို့ မက်ကာသီက သတိ ပေးခဲ့တယ်
နော်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပြောသမျှ စကားတွေဟာ သားဖြစ်သူကို မကျေ
မနပ် ဖြစ်ပြီး ပြောတဲ့ စကားတွေချည်းပဲဗျ’

ရှားလော့ဟုမ်းက ညင်ညင်သာ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ
ထိုင်နေသည့် ထောင့်မျိုးလေးမှာပဲ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေပါ၏။

‘ခင်ဗျားကော မေးခွန်းရှင်ပါ၊ သားအဖ နှစ်ယောက် စကား
များတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ အဓိထားပြီး သုံးသပ်နေကြလေရဲ့။ သား
မက်ကာသီဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်မှု ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်
သလား။ ဒါမှ မဟုတ် ထူးချွန်ထက်မြက်မှု မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သလား၊ ဘယ်လို လူစားလို့ ခင်ဗျား ယူဆထားသဲ။ ဖခင်ဖြစ်သူနဲ့

ကောားများရတဲ့ ကိစ္စကို ဖြေရှင်း မပြန်င်တဲ့အတွက် မက်ကာသီက
 ထူးချွန်မှု မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်မှတ်ထားနိုင်သလို သူ့
 အတွက်လဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါတယ်။ တစ်ခါ မက်ကာသီက
 'ရက်' အကြောင်း ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းအကြောင်း ပြောပြ
 ပြန်တော့လဲ သူဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်
 ရော။ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မတွေးမိဘူးဗျ။ ဝပ်ဆန်ရေ ဒီအမှုမှာ
 မက်ကာသီ ပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ယုံကြည်တယ်။
 အဲဒီ အတွေးအခေါ်နဲ့ပဲ အမှုသွား အမှုလာကို လေ့လာရမှာ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ရော့(စ)ကို မရောက်မချင်း အမှုနဲ့
 ပတ်သက်လို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ မပြောဘဲ နေလိုက်ကြပါစို့။ ကျုပ်တို့
 ဆွင်ဒန်မှာ နံနက်စာ စားကြမယ်။ ရထားက မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်
 ဆိုရင် ဆွင်ဒန် ရောက်တော့မယ်ဗျ' စကားဆုံးသည်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်း
 သည် ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ နေ၍ စာအုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ယူပြီး
 နောက် စာအုပ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဖတ်ရှုနေလေတော့၏။

သေးငယ်ပြီး လှပသော ရော့(စ) မြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိ
 သော အချိန်မှာ လေးနာရီ ထိုးတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။ ပိန်ပိန်ပါးပါး
 ရုပ်ဆိုးဆိုး လူတစ်ယောက်က ရထားစင်္ကြံပေါ်တွင် ရပ်နေ၏။ ထို
 ပုဂ္ဂိုလ်သည် စကော့ တလန်ယဒ်နံထောက် အဖွဲ့မှ နံထောက် လက်(စ)
 ထရိတ် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် ရိပ်စားမိလိုက်ပါ၏။
 သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုလျက် ရှိသော ဟိုတယ်ရှိ တည်းခိုခန်းသို့
 ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

'ကျွန်တော် မြင်းရထား မှာထားပါတယ်' ဟု ကျွန်ုပ်တို့
 လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် လက်(စ) ထရိတ်က
 ပြောလိုက်ပါသည်။

'အခင်း ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့ နေရာရောက်ရင် မစုတာ ဟုမ်းဟာ
 အနား လုံးဝ ယူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော
 ပေါက်ထားပြီးသားပါ'

‘မြင်းရထား ဟုတ်လား၊ ဒါက ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သင့်တော်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခုလို ရာသီဥတုမှာတော့ ကျွန်ုပ်အတွက် မြင်းရထား မလိုပါဘူးဗျာ’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

လက်(၈)ထရိတ်က အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ယခုလို မေးလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး’

‘လေကလည်း မထန်ဘူး၊ ကောင်းကင်မှာလည်း တိမ်တစ်စတောင် မရှိဘူး၊ ကျုပ်မှာ သောက်စရာ စီးကရက် တစ်ဗူး ပါလာတယ်။ ဟိုတယ်မှာ ရှိတဲ့ ကုလားထိုင်တွေကလည်း တမူထူးလောက်အောင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်။ ဒီညမှာ ကျုပ်အနေနဲ့ မြင်းရထား လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆမထားဘူး’

လက်(၈) ထရိတ်က ရယ်မောလိုက်၏။

‘မစ္စတာ ဟုမ်းအနေနဲ့ သတင်းစာထဲပါ အချက်အလက်တွေကို လေ့လာပြီး ဒီအမှုဟာ ဘယ်လို နိဂုံးချုပ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လောက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အမှုသွား အမှုလာက သိပ်ရှင်းနေပါတယ်။ အချက် အလက်သစ်တွေ တွေ့ရတော့ ပိုလို့ ပိုလို့တောင် ရှင်းလာတယ်။ ကျွန်ရှိနေတာ တစ်ခုကတော့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို ပျောင်းဖျံ့ပို့ပဲ။ အဲဒီ တစ်ယောက်ကလဲ မိန်းမပျို ဘာအလိုရှိတယ် ဆိုတာ သိထားတယ်လေ။ ဒီ မိန်းမပျိုက မစ္စတာ ဟုမ်းလို့ သိထားတယ်။ သူကလဲ ခင်ဗျား ဒီကို လိုက်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ မိန်းမပျိုကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောထားတဲ့ စကား ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် မပြုလုပ်နိုင်တာတွေကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြုလုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟော အဲဒီ အမျိုးသမီး စီးလာတဲ့ မြင်းရထား တံခါးပေါက်ရှေ့ ရောက်လာပြီ’

မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အခန်းထဲကို အသောဝင်လာတယ်။
'ဒီအကြောင်း ပြောချင်လို့ အမြန်ရောက်လာတာပါ။ ဂျိမ်း(စ်) ဒီလို
မလုပ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

လက်(၈)ထရိတ် စကားမဆုံးခင်မှာပင် အခန်းတွင်းသို့ မိန်းမပျို
တစ်ယောက် ဒရောသောပါး ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ ဤ မိန်းမ
ပျိုလောက် ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုကို ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တွင်
ဘစ်ကြိမ်မျှ မမြင်တွေ့ဘူးချေ။ သူ့စကား ဖွင့်ဟတော့မည့် မျက်လုံး
တွေသည် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ နှုတ်ခမ်း အစုံသည်
အနေအထား ရှိသည်။ မျက်နှာပြင်သည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့်
မန်းရောင်သန်းလျက် ရှိသည်။

မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်နေ
၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ရောင်းရင်းကြီး ဖြစ်သော မစုတာဟုမ်းဘက်ကို
ညှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

'အိုး၊ မစ္စတာရှားလော့ဟုမ်း' ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ မစ္စတာ ရှားလော့ဟုမ်း ဆိုသည်မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက် သိလိုက်ပုံ ရ၏။

'မစ္စတာ ဟုမ်း ခုလို ကြွလာတာကို အရမ်း ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ ခုလို ရောက်လာရတာတော့ ပြောစရာလေးတွေ ရှိနေ လို့ပါ။ ဂျိမ်းဟာ လူသတ်တရားခံ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ လူမသတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ သိထားသလို ရှင်အနေနဲ့လဲ သိထားစေချင်ပါတယ်။ မစ္စတာ ဟုမ်းအနေနဲ့ အမှုကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် တဲ့ လုပ်ငန်း မဆောင်ရွက်ခင်မှာ ဒီအချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သိရှိထားစေချင် ပါတယ်။ ကျွန်မ ဂျိမ်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ကလေးဘဝတည်းက သိထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျိမ်း(၈)ရဲ့ အား နည်းချက်တွေလဲ တခြားလူတွေထက် ကျွန်မ ပိုပြီး သိထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ရှင် ဂျိမ်း(၈) ဟာ စိတ်ထား အင်မတန်မှ နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှ ပါတယ်။ ယင်တစ်ကောင်မှ မရှိကံတဲ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အကြောင်း သိတဲ့ လူမှန်သမျှဟာ ဂျိမ်း(၈) ဟာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ လက်ခံယုံကြည်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်' ဟု မိန်းမပျိုက ပြောပြပါသည်။

'အဲဒီ အကြောင်း မှန်ကန်ကြောင်း ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သက်သေ ပြဖို့ လိုတယ် မစ္စတာနာ၊ ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အားလုံး ကျုပ် ဆောင်ရွက်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်' ဟု မစ္စတာ ရှား လော့ဟုမ်းက ပြောလိုက်လေသည်။

'ဒါပေမယ့် မစ္စတာဟုမ်း သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ အချက် အလက်တွေ ဖတ်ပြီးလောက် ဖြစ်နေမှာပါ။ အမှုသွားအမှုလာကိုလဲ လေ့လာပြီးသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ လူတွေ စဉ်းစားတွေးခေါ်ပုံ မှား ယွင်းနေတာလဲ သိပြီး ဖြစ်မှာပါ။ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းနဲ့ ပတ်သက် လို့ကော တွေ့ထားပါသလား။ သူဟာ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကော မစ္စတာ ဟုမ်း မယုံကြည်ဘူးလားရှင်'

'သူဟာ အပြစ်မရှိတန်ကောင်းဘူးလို့ ထင်ပါတယ်'

'အဲဒါပဲရှင်' ဟု မစ္စတာနာက ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မစ္စတာနာက မစ္စတာ လက်(စ) ထရိတ်ဘက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

'ရှင်ကော ကြားလိုက်ရဲ့လား၊ မစ္စတာ ဟုမ်း စကားကြောင့် ကျွန်မ အားတက်မိပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာပြီ'

လက်(စ) ထရိတ်ကမူ မရှင်မပျ ဖြစ်နေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အတွေးအခေါ်တွေသည် မှားနေပြီဟု ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ယူဆထားပုံ ရသည်။

'မစ္စတာ ဟုမ်းက သူ့ထင်မြင်ချက်တွေ ပြောနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်လေ' ဟု လက်(စ)ထရိတ်က ပြောလိုက်၏။

'ဒါပေမယ့် မစ္စတာဟုမ်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ မစ္စတာဟုမ်း ပြောတာ မှန်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဂျိမ်းနဲ့ သူ့ဖခင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခြေအတင် ဖြစ်ကြရတာ၊ စကားများကြရတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူးရှင်၊ မစ္စတာ မက်ကာသီက ကျွန်မနဲ့ သူ့သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာ၊ ကျွန်မကလဲ ဂျိမ်းကို မေတ္တာ ချီတယ်။ ဂျိမ်းကလဲ ကျွန်မကို စုံမက် နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပြောကြမလဲ ကျွန်မနဲ့ ဂျိမ်းဟာ မောင်နှမလို ဖြစ်နေကြတာ။ ဂျိမ်းက ငယ်လဲ ငယ်သေးတယ်။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝ အကြောင်းလဲ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိသေးဘူး။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ ကျွန်မ ဆို လိုချင်တာက လောလောဆယ်မှာ အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သားအဖ နှစ်ယောက် စကားများကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အသေအချာ ပြောပုံပါတယ်။ သားအဖ နှစ်ယောက် စကားများ ကြရတာ အဲဒီ အကြောင်းလဲ တစ်ခု ပါဝင်နေပါတယ်'

'ကလေးမရဲ့ ဖခင်ကြီးကကော ဘယ်လို သဘောထားသလဲ။ သူကကော ဂျိမ်းနဲ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားစေချင်သလား' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါ၏။

'သဘော မတူပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာက မစွတာ မက်ကာသီ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒပါရှင်' ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မစွတာနာကို နေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ် ကြည့်နေလေ၏။ မစွတာနာ၏ မျက်နှာပြင်သည် ရုတ်ချည်း ဆိုသလို ပန်းနုရောင် ရင့်ရင့်သို့ ပြောင်းသွားတော့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး သတိပြုမိ လိုက်ပါ၏။

'ခုလို ပြောပြတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။ ကလေးမရဲ့ ဖခင်ကြီးနဲ့ မနက်ဖန် လာတွေ့လို့ ရမလား' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်၏။

'ဆရာဝန်က ခွင့်ပြုမယ် မထင်ပါဘူး'

'ဆရာဝန်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မစွတာဟုမ်း မသိသေးဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ကျွန်မ အဖေက မမာမကျန်း ဖြစ်နေရာတာ နှစ်အတော်ကြာနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခုလို လူသတ်မှု သတင်းလဲ ကြားရကော ရောဂါပိုပြီး သည်းလာခဲ့ပါတယ်ရှင်။ အဖေ အိပ်ယာပေါ်မှာ လဲနေပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဝီးလ်ဗီး(စ) က စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ရိုတယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ အဖေ သြစတေးလီးယားမှာ ရှိနေစဉ်ကတည်းက ရင်းနှီး သိကျွမ်းတဲ့ လူဆိုလို့ မစွတာ မက်ကာသီ တစ်ယောက်ထဲ ရှိတော့တယ်။ အဖေက ဗစ်တိုးရီးယား အရပ်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်ရှင်'

'ဗစ်တိုးရီးယား ဟုတ်လား၊ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ'

'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီမှာ မိုင်းတွင်းတွေ ရှိတယ်လေ'

'ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ ရွှေတွင်းတွေကြောင့် မစွတာ တာနာ တစ်ယောက် ဥစ္စာနေ ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'ကျေးဇူးပါပဲ မစွတာနာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ အများကြီးပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

'မစ္စတာ ဟုမ်းအနေနဲ့ သတင်းထူးရှိခဲ့ရင် မနက်ဖန် ကျွန်မကို အသိပေး ပြောပြပါလားရှင်။ မနက်ဖန်ကျရင် မစ္စတာဟုမ်းဟာ ဂျိမ်းကို အကျဉ်းထောင် သွားတွေ့မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ မစ္စတာ ဟုမ်းရှင် ဂျိမ်းနဲ့ ဆုံခဲ့လို့ ရှိရင် သူဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောဖြစ်အောင် ပြောပြပေးပါနော်'

'စိတ်ချ၊ ပြောပြလိုက်ပါမယ် မစ္စတာနာ'

'ဒါဆို ကျွန်မ အိမ်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ရှင်၊ အဖေနားမှာ ကျွန်မ နေပေးဖို့ လိုနေလို့ပါ။ ကျွန်မ မရှိရင် အဖေ အားငယ်နေမှာ သေချာ ပါ တယ်။ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်ရှင်၊ မစ္စတာဟုမ်းရဲ့ လုပ်ငန်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်'

မစ္စတာနာသည် အခန်းထဲမှ နေ၍ ကသုတ်ကယက် ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ မစ္စတာနာ စီးနင်းလိုက်သွားသည့် မြင်းရထားသည် လမ်းပေါ်တွင် တစ္ဆပ်တစ္ဆပ် ပြေးသွားသံများကို ကြားနေရပါ၏။

'မစ္စတာဟုမ်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်' ဟု စုံထောက် မစ္စတာ မက်(စ)ထရိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ သူ့စကား သံက တိတ်ဆိတ်မှုကို ပြီးခွင်းလိုက်သည့် စကားသံလည်း ဖြစ်ပါသည်။

'မကြာခင်မှာ ရုံးနိမ့်မှာ သေချာတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သိလျက် သားနဲ့ ဘာလို့ မစ္စတာနာကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးရတာလဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဟာ နှလုံးသား ထိရှုပျော့ပျောင်းလွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို မစ္စတာ ဟုမ်းလဲ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခု ကိစ္စမှာတော့ မစ္စတာ ဟုမ်း ခင်ဗျား ရက်စက်တယ်ဗျာ'

'ဂျိမ်း(စ) မက်ကာသီကို ကယ်တင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ထားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ ထောင်ထဲမှာ တွေ့ဖို့ သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုချက် ရပြီးပြီလား' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ရပြီပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မစွတာဟုမ်းနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ တွေ့ခွင့်ပေးထားပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းရမှာပေါ့၊ ကဲ အပြင်သွားကြစို့၊ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီကို ဒီညမှာ တွေ့ဖို့အတွက် ဟီရို(၁) ကို သွားဖို့ ရထားအချိန်က လိုသေးတာပဲ'

'ဟုတ်တယ် အချိန်တွေ ပိုနေပါတယ်'

'ဒါဆို သွားကြစို့၊ မစွတာ ဝပ်ဆန် ခင်ဗျား ပျင်းနေမှာကို ကျုပ် စိတ်ပူနေသဗျာ။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ မကြာပါဘူး၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ပါပဲ'

ကျွန်ုပ်လည်း ရှားလော့ဟုမ်း၊ လက်(၈)ထရိတ်တို့နှင့်အတူ ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပါခဲ့၏။ သူတို့လို ပို့ဆောင်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြို့ငယ်ကလေး၏ လမ်းမပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လှမ်းကာ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ ဟိုတယ် ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကြီးစားပြီး မထတမ်း ဖတ်နေခဲ့ သည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ ဇာတ်လမ်း ခပ်ညှည့် ဖြစ်လေရာ ဇာတ်မှာ စိတ်မရောက်ဘဲ အတွေးများက ဘော(၈)ကွန်ဘီ ရေအိုင် လူသတ်မှု အကြောင်းကိုသာ တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ရောက်ရှိနေတော့သည်။ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်လမ်းသည် လုံးဝ စွဲဆောင်မှု မရှိတော့။ နောက်ဆုံးတွင် ဝတ္ထုစာ အုပ်ကို အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်နေ့တာ ဖြစ်ခဲ့သည့် အရေးအခင်း အဖြစ်အပျက်များကို စဉ်းစားတွေးတောနေခဲ့ ပါသည်။ ဤ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ လူရွယ်ကလေး၏ နှုတ်ထွက်စကားများသည် မှန်ကန်ပါ၏လော။ ဤ ဖြစ်ပျက်သည့် အရေးအခင်းကို သုံးသပ်ကြည့်မည် ဆိုပါက ဂျိမ်းမက်ကာသီသည် ဖခင် ဖြစ်သူကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ရေအိုင် ရှိရာတက်သို့ ထွက်လာခဲ့စဉ် စူးစူးဝါးဝါး ဆော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့ဖခင် ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုသူထွက်သွားစဉ် မည်သည့် ထိတ်လန့်ဖွယ်

အဲဒီမှာ ထိုင်ပြီး စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကြိုးစားပြီး ဖတ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အတွေးတွေးက ဘော(စ)ကွန်ဘီရေခိုင်
လွှဲငှက် နက်ခဲ့သော အဖြစ်ဆီကိုပဲ ပြန်သွားနေပါတယ်။ နောက်ဆုံး
တော့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် အခန်းအပြင် လွှင့်ပစ်လိုက် ပါတယ်။

ဖြစ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်မည်မှာ မလွဲစကန်ဟု ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိ၏။ ဒါ ပေမယ့် ထိုဖြစ်ရပ်က ဘယ်လို ဖြစ်ရပ်မျိုးနည်း။ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာ ပုံစံများက အခြေပေးနေမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပီပီ ကျွန်ုပ် မှန်းဆလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ပြီး ဟိုတယ်ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်အား လူသတ်မှုအကြောင်း ပါရှိသည့် သတင်းစာများ ယူလာရန် မှာကြား လိုက်၏။ မစ္စတာမက်ကာသီ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများမှာ ဝဲဖက် နောက်စေ့ဖက်မှာ ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာတွေက ပရပူ ဖြစ်သည်။ နောက် ဖက်မှ နေ၍ ရိုက်နှိပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စိုးစဉ်းမျှ သံသယ ဖြစ်ပွယ် မရှိချေ။ ဤ အချက်ကို ထောက်ရှုအားဖြင့် ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီ၏ ပြောပြချက်များမှာလည်း လွယ်လင့်တကူ လက်ခံရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကား အခြေအတင် ပြောခဲ့ကြ သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ မစ္စတာ မက်ကာသီ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူအား ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီက ရိုက်နှိပ် လိုက်တာကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလော။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိချက်ကို မစ္စတာ ဟုမ်းကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ နောက်တစ်ခု မစ္စတာ မက်ကာ သီ လဲကျပြီး သေလုပျောပါး ဖြစ်နေချိန်တွင် 'ရက်' ဟူသော စကားကို ပြောခဲ့သည့် ကိစ္စဖြစ်၏။ သေကောင်းပေါင်းလဲ ဖြစ်နေ သူများအနေဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေ ပြောလေ့ရှိတတ်ပါ ၏။ မစ္စတာ မက်ကာသီသည် မည်သို့ မည်ပုံ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ရှင်းလင်းပြော ပြရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူပြောချင်သည့် အဓိပ္ပာယ် ဆိုလိုချက်က ဘာပါလိမ့်။ လျှို့ဝှက် ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အလို့ငှာ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးနောက်ခြောက် လုနီးပါး စဉ်းစား တွေးတောနေခဲ့ပါ၏။ သို့ပေမယ့် အခြေရှာ၍ မရပေ။ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီက အညိုရောင် အဝတ်စ တစ်စကို

မြင်တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သူပြောတာ မှန်ကန်ပါက ထို အဝတ်စသည် လူသတ်သမား ထွက်ပြေးစဉ် ကျကျန်ရစ်သော ပစ္စည်း တစ်ခု ဥပမာ ကုတ်အင်္ကျီ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် ဂျိမ်း(၈) မက် ကာသီသည် မခင်နဲဘေးတွင် ထိုင်နေသည် ဖြစ်လေရာ ထိုကျ ကျန်ရစ် နေသော ပစ္စည်းနှင့် ကိုက်အနည်းအငယ်မျှသာ ဝေးနေပြီး မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှလည်း မတွေ့ရချေ။ စဉ်းစားလေ အမှုနှင့် ပတ် သက်သမျှသော အစိတ်အပိုင်းတွေကလည်း ဖြေရှင်းရခက်သော ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတော့သည်။ စုံထောက် လက်(၈) ထရိတ်၏ စိတ်ကူးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အံ့သြခြင်း မဖြစ်သော် လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်သူ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အတွေးအခေါ် များကိုမူ ကျွန်ုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေမိပါ၏။

'အင်း မစ္စတာဟုမ်း အချက်အလက်သစ်တွေ တွေ့ရှိပါလိမ့် မယ်။ ရှားဖွေတွေ့ရှိသော အချက်အလက်များက မစ္စတာ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီဟာ အပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေတွေ ဖြစ်ပါစေ ဆိုတဲ့ ဖျှင်လင်ချက်ကို ဆက်လက်ထားရှိနိုင်ပါစေ' ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှနေ၍ တွေးတောနေမိပါတော့သည်။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မမှောင်ခင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူ ရောက်လာသည့်အခါတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာ လက်(၈) ထရိတ်က တခြား ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က မစ္စတာဟုမ်းအား ဦးခေါင်းတွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများ အကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ ဤ ကိစ္စသည် ဟုမ်းအတွက် စိတ်ဝင်စားမည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

'ရာသီဥတုကတော့ သာယာမယ် ထင်ရသဗျ။ ကျုပ်တို့ မြေ ပြင် အနေအထား မလေ့လာမီ မိုးမရွာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရမှာပဲ။

'ကျွန်တော် မစွတာ မက္ကာသီနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် သူလဲ ကျွန်တော်တို့ သိတာထက် ပိုမသိနိုင်ဘူး' လို့ ဟုမ်းက ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ စူးစမ်းလေ့လာတဲ့ လုပ်ငန်း မလုပ်ခင် အနားကောင်းကောင်း ယူရမယ်၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်။ ခရီးဝေး သွားပြီးမှ လုပ်ငန်းကို မစချင်ဘူးဗျ။ လောလောဆယ်တော့ ကျိမ်း(၈) မက်ကာသီနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ' ဟု မစွတာ ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။

'သူ့ဆီက ဘာတွေ သိခဲ့ရသလဲ'

'ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး'

'သူကကော ဘာမှ ပြောမပြဘူးလား'

'မထူးဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီဗျ။ ပထမတော့ လူသတ်တရားခံ နာမည် သူ သိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီတရားခံ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အကာ

အကွယ် ပေးချင်လို့ ထိမ်ချန်ထားတာလို့ ကျုပ် ယူဆခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကျုပ် သိခဲ့ရပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လိုပဲ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီဟာ ဘာမှ ဟုတ်တိပက်တိ မသိဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး လောက်ပဲ သိထားတယ်ဗျ။ ကျုပ် အတတ်ပြောနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ဒီသုငယ်လေးဟာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး မထက်မြက်လှရှာဘူး။ ရုပ်ရည် ရူပကာကတော့ သနားကမားတော့ ရှိတာ မှန်ပါရဲ့ဗျာ။ သဘောသက္ကာယလဲ ကောင်းပါရဲ့၊ စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိပါရဲ့။

'ဒီ သုငယ်လေးက ဘာကြောင့်များ မစွတာနာကို အိမ်ထောင် မပြုချင်ရတာလဲ၊ သူ့အကြိုက်ကို ကျုပ်ဖြင့် မခန့်မှန်းတတ်အောင်ပါ ပဲဗျာ' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပါ၏။

'အင်း ဒီစာတ်လမ်း ပြောရရင်တော့ အရည်ကြီးပဲဗျာ။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို နှစ်နှစ်ကာကာ စုံမက်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်တုန်းက သူ့အနေနဲ့ အင်မတန်မှ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မစွတာနာက ကျောင်းတက်နေရတယ်။ အိမ်နဲ့လဲဝေးနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီဓမ္မာကလဲ ကလေးမအကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိရှာ သေးဘူး။ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီဟာ ဘာစွတိုးမြို့မှာ ရှိတဲ့ စားသောက် ဆိုင်မှာလုပ်တဲ့ စားပွဲထိုးမလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရည်ငံခဲ့တယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ထပ်ခဲ့သဗျာ။ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ဖခင် လုပ်တဲ့ လူက သူ့ကို မစွတာနာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တကွီကွီ ပြောနေတော့ သူ့ဓမ္မာ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ဧည့်စားသာကြည့်တော့။ သူ့ဓမ္မာ မစွတာနာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ လက်ထပ်ယူချင်ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိထားတဲ့ အတိုင်းပဲ မစွတာ မက်ကာသီဟာ လူပြောင့်စိတ်တိုကြီး။ ခေါင်းကလဲ ဟာလိုက်ပါတီသနဲ့။ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီဟာ သူ့ကြိုနေရတဲ့ အခက်

အခဲကို လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမကိုလဲ ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး။ အခင်း
 မဖြစ်ပွားမီ အချိန်မှာပဲ ဂျိမ်း(စ) ဟာ ဘရစ္စတိုးကို သွားပြီး စားပွဲထိုး
 မိန်းမဆီ ၃ ရက်လောက် သွားနေခဲ့သဗျ။ အဲဒီကို သွားနေတာကိုလဲ
 သူ့အဖေကြီး လုံးဝ မရိပ်စားမိခဲ့ဘူး။ ဒီအချက်က သိပ်အရေးကြီးတဲ့
 အချက်ပဲ။ သေသေချာချာ မှတ်ထားဗျ။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်က
 ကောင်းချင်လို့လား မပြောတတ်ဘူး။ ဂျိမ်း(စ)ရဲ့ စားပွဲထိုး မိန်းမဟာ
 ဂျိမ်း(စ) ကို ပစ်သွားပြီ အမျိုးသမီးက သတင်းစာတွေထဲမှာပါတဲ့
 လူသတ်မှုအကြောင်း ဖတ်ရှုပြီးတဲ့အခါမှာ ဂျိမ်း(စ) တစ်ယောက်
 ဒုက္ခလှလှ တွေ့ပြီ ဆိုတာလဲ သိရော။ သူလဲ ဘာမှ မပတ်သက်ချင်
 ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရှောင်ထွက်သွားတော့တာပဲ။ သူက စာတစ်စောင်
 ရေးထားခဲ့တာ ရှိတယ်။ အမျိုးသမီးက သူ့မှာ အရင်ယောက်ျား
 တစ်ယောက် ရှိကြောင်း အဲဒီလူက သဘောသား ဖြစ်ကြောင်း သူနဲ့
 ဂျိမ်း(စ) ဟာ တရားဝင် လက်ထပ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း ရေးထားတဲ့
 စာဖြစ်တယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေလဲ ကြားရကော ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
 ဂျိမ်း(စ) ခမျာ ထခုန်မိမလောက် ဝမ်းသာသွားတယ်ဗျ'

'ဒါဖြင့် ဂျိမ်း(စ) ဟာ လူသတ်တရားခံ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်
 လူသတ် တရားခံက ဘယ်သူလဲဗျ'

'အင်း ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ၊ မစ္စတာ ဝပ်ဆန်ရေ၊ အရေးကြီးတဲ့
 အချက် နှစ်ချက် ခင်ဗျားကို ပြောပြမယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ထားဗေ
 တော့။ တစ်အချက်က မစ္စတာ မက်ကာသီဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့
 တွေ့ဖို့ ရေဆိုင်ရှိရာ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့သား
 ဂျိမ်း(စ) မက်ကာသီ မဟုတ်ဘူး။ သူက အိမ်မှာ မရှိဘူး။ အဝေး
 တစ်နေရာ ရောက်နေတယ်။ သားဖြစ်သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာ
 မယ် ဆိုတာ မစ္စတာမက်ကာသီ မသိဘူး။ ဒုတိယ အချက်ကတော့
 အသတ်ခံရတဲ့ မစ္စတာ မက်ကာသီဟာ 'ကူဆီ' လို့ ရေရွတ်လိုက်
 တယ်။ ဒီလို ရေရွတ်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့သား ပြန်ရောက်လာတာကို

မသိပါဘူးဗျာ။ အဲဒီအချက် နှစ်ချက်ဟာ ဂျိမ်း(စ) မက်ကာသီကို ကယ်စေတဲ့ အချက်နှစ်ချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုင်း ကျုပ်တို့ စကား လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်ကြပါစို့။ ရာဇဝတ်မှု အကြောင်းတွေကို နောက်တစ်နေ့ မနက်ဖက်အထိ မပြောဘဲ နေကြပါစို့ဗျာ'

ရှားလော့ဟုမ်း ပြောသည့် စကား မှန်လှပါပေ၏။ တစ်ညလုံး မိုးလုံးဝ မရွာခဲ့သလို နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းသည် ရာသီဥတု ကြည်လင် သာယာလျက် ရှိပါ၏။ မနက် ကိုးနာရီ ထိုးသည်နှင့် လက်(စ)ထရိတ်သည် မြင်းရထား တစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ် တို့အား လာရောက် ကြိုဆိုလေ၏။ ထို မြင်းရထားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟာသာလေယာတောနှင့် ဘော(စ) ကွန်ဘီ ရေအိုင်ကြီး ရှိရာ အရပ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

'ခုမနက်မှာပဲ အရေးကြီးတဲ့ သတင်းရတယ်၊ အဲဒါကတော့ မစ္စတာ တာနစဟာ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ ဆရာဝန်ရဲ့ မှတ် ချက်ကတော့ မကြာခင် ကွယ်လွန်တော့မှာပဲတဲ့' ဟု လက်(စ) ထရိတ်က ပြောလိုက်ပါသည်။

'သူ့ခမျာလဲ အသက်က ကြီးပြီ မဟုတ်လား' ဟု ရှားလော့ ဟုမ်းက မေးလိုက်ပါသည်။

'အသက်က ၆၀ လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေး ဆိုးဝါးနေတာ အတော်ကြာပြီ ခင်ဗျ။ ဒီတော့လဲ သူ့ခမျာ နာလန် ပြန်မထူနိုင်တော့တာပါပဲ။ မစ္စတာ မက်ကာသီက အဘိုးကြီးနဲ့ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မစ္စတာ မက်ကာသီကပဲ သူ့လို နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းနေခဲ့တာပဲ။ မစ္စတာနာကို ဟာသာလေယာတောမှာ အခကြေးငွေ မယူဘဲ ထားတာလို့ ကျွန်တော် ကြားသိလေ့လာခဲ့ရပါတယ်'

'အဲဒါ အမှန်ပဲလား၊ အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မစ္စတာတာနာက တခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့ ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေက မစ္စတာ တာနာရဲ့ အပေးအကမ်း ရက်ရောမှုကို ချီးကျူးစကား ပြောကြားနေကြပါသေးတယ်။

'ဒါ အမှန်ပဲလား၊ မစ္စတာ မက်ကာသီက သားဖြစ်သူကို မစ္စတာ တာနာ သမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ ကိုရင်ကို ပြောရင် ကိုရင် အံ့အားသင့်မှာလား။ မစ္စတာ တာနာက သူဌေးလေ၊ မက်ကာသီ တို့ကျတော့ နွမ်းပါးပုံ ရှိတယ်၊ မစ္စတာ တာနာက အဲဒီလို အတွေးအခေါ်တွေကို အရင်ကတည်းက လက်မခံဘဲ ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ ဒီ အကြောင်းကို မစ္စတာ တာနာရဲ့ သမီးဖြစ်သူ ပြောပြပြီးလို့ သိခဲ့ရပြီး ပြီဗျ။ မစ္စတာ မက်ကာသီဟာ အဆွေခင်ပွန်းမဲ့နေရတာ သဘာဝတော့ မကျဘူး၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေရတာလဲဆိုတာ ရှာဖွေပြီးပြီလား'

'မစ္စတာဟုမ်း ခေါင်းထဲမှာ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ လားဗျာ'

ဟု လက်(၈)ထရိတ်က ပြောလိုက်လေ၏။ သူက ကျွန်တော်ကို ပြီးစစဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးမှ ယခုကဲ့သို့ ဆက်ပြော၏။

'ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာတာက အချက်အလက်တွေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်း အချက်အလက်တွေကလဲ ဖော်ထုတ်ရတာ အတော်လေး ခက်နေတယ်။ မစ္စတာ ဟုမ်းရဲ့ စိတ်ကူးကတော့ တကယ် တွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကနေ ရှောင်ပြေးနေတာပဲ နော်'

'အင်း ကိုရင်ပြောတာ မှန်ပေရဲ့၊ ကိုရင်အနေနဲ့ အချက်အလက်တွေကို သတိမူမိဖို့ တော်တော် ခက်ကြောင်း သတိပြုမိမှာပါပဲ' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျား အနေနဲ့

ဟမ်း၊ ဟမ်း(စ)သည် မိနပ်အရွယ်အစားနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို
ဆရာဆရာမပင်စပ် လေ့လာလျက်ရှိ၏။

လက်မခံပဲ ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်လေ' ဟု လက်(၈)ထရိုက်က ဘဝင်မကျသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စများပါလိမ့်'

'မက်ကာသီက သူ့အဖေကို သတ်တဲ့ ကိစ္စလေ၊ တခြားနည်းနဲ့မှ သူ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ ရှာဖွေလို့ ပြလို့မှ မရတဲ့ ဥစ္စာ'

'အင်း သဘောမတူဖို့အတွက် အရင် သဘောတူကြရအောင် လား' ဟု မစ္စတာဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ ပြောပြီးနောက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပါ၏။

'ကျုပ် အထင်မမှားဘူး ဆိုရင်တော့ ဟက်သာလေယာတောဟာ ဝဲဘက်မှာ ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့'

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ'

ဟက်သာလေယာတောရှိ အိမ်ဂေဟာမှာ အိမ်တန်းရှည်ကြီး တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီး ကြည့်ရသည်မှာ ခန့်ငြားထယ်ဝါလှ၏။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်များ အားလုံး ပိတ်ထား၏။ မီးဖိုချောင်ဘက် ခေါင်းတိုင်မှလည်း မီးနိုးငွေ့များ ထွက်ပေါ်နေခြင်း မရှိချေ။ အိမ်ထဲမှာ လူသူတစ်ယောက်မျှ ရှိပုံ မရ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးပေါက်ကို ခေါက်လိုက်ကြသည်။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီးက မစ္စတာ မက်ကာသီ သေဆုံးချိန်အထိ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘိနပ်ရှည်ကို ထုတ်ပြလေသည်။ သူကပင် မစ္စတာမက်ကာသီ၏ သားဂိုမ်း(၈) မက်ကာသီ စီးထားသော ဘိနပ်ရှည်များကိုပါ ပြသလိုက်၏။ မစ္စတာ ဟုမ်းက ဘိနပ် အရွယ်အစားနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာလျက် ရှိ၏။ မစ္စတာ ဟုမ်းက အိမ်နောက်ပေးဘက်ကို ကြည့်ခွင့် တောင်းလိုက်သည်။ ထို အိမ်နောက်ပေးဘက်ရှိ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဘော(၈)ကွန်ဘီ ရေဆိုင်ကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြလေ၏။

လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဟုမ်းသည် အမှုအရာ ပြောင်းပြီး အခင်း ဖြစ်သည့်နေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လေး ထွက်သွားလေ၏။ ဆာကာလမ်းတွင် ရှိနေစဉ်က တွေးခေါ်ပညာ ရှင် တစ်ယောက်၏ အမှုအရာများ လုံးဝ မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာပြင်သည် ပို၍ နီမြန်းနက်မှောင် သွားလေ၏။ သူ့ မျက်လုံးများသည် စူးရှ တောက်ပြောင်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ မျက်နှာပြင်ကိုလည်း အောက်ဖက် ငုံ့ထားသည်။ ဓမ္မာကိုယ်မှာလည်း ကိုင်းညွတ်လျက် ရှိပြီး မြေပြင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာလျက် ရှိလေ၏။ သူ့စိတ်တွေသည် အမှုအခင်းထဲမှာ စုန်းစုန်း မြုပ်ထားသည် ဖြစ်၍ နံဘေးတွင် ရှိနေသည့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားသံများကိုလည်း လုံးဝ မကြားဘဲ ရှိနေ၏။ ပြန်ပြောလျှင်လည်း စကားလုံး တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစထက် မပိုချေ။ မစွတာ ဟုမ်းသည် ခြေလှမ်းသွက် သွက်ဖြင့် ရှေ့ဘက် ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ ဟုမ်း၏ အမှုအရာမှာ လျှင်မြန်စွာ ရှိနေသလို တစ်ကိုယ်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သွားရမည့် လမ်းကို ဆက်လက် သွားလျက် ရှိသည်။ သူ ဦးတည် လျှောက်သွား နေသည့် လမ်းမှာ လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်၍ ဖောက်ထူးသော လမ်း ဖြစ်၏။ ထိုမှနေတစ်ဆင့် သစ်ပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းများ ကြားမှ နေ၍ ဆော့(စ)ကွန်ဘီ ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ဖြတ်လျှောက်သွား လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ဘက် သွားလေလေ မြေပြင်သည် နူးညံ့ ပျော့ ပျောင်းလေ ဖြစ်၏။ လမ်းကြောင်းကလေးတွင် ခြေရာများ အများ အပြား ထင်ကျန် ရစ်နေသလို လမ်းနံဘေး မြက်ခင်းပြင်တွင်လည်း ခြေရာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ တချို့တချို့တွင် မစွတာ ဟုမ်းသည် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလို တချို့တချို့တွင်မူ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေ ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ လမ်းကြောင်းကလေးမှ နေ၍ ဘေးဖဲ့ဆင်းပြီး လယ်ကွင်းပြင်ထဲသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်

လက်(၈)ထရိတ်တို့သည် မစ္စတာဟုန်း နောက်မှ နေ၍ လိုက်ပါ သွားရလေ၏။ လက်(၈)ထရိတ်က မစ္စတာဟုန်း ပြုလုပ်သမျှကို စိတ် မဝင်စား၊ ပျင်းရိငြိုးငွေ့သည့် အမူအရာဖြင့် ရှိနေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာ ဟုန်း ပြုလုပ်သမျှကို မလွတ် တမ်း အကဲခတ် ကြည့်နေမိပါသည်။ မစ္စတာ ဟုန်း ပြုလုပ်ရှား သမျှသည် အဓိပ္ပာယ် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဘော(၈) ကွန်ဘီရေအိုင်မှာ ရေအိုင်ငယ် တစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ အကျယ်အဝန်းမှာ ကိုက် ၁၂၀ ခန့်မျှ ရှိ၏။ ရေအိုင်ရှိရာအရပ်မှာ ဟက်သာလေယာတော အဆုံးမှာ ဖြစ်ပြီး မစ္စတာ တာနာ၏ ပိုင်နက် မြေထဲရှိ သာယာ လှပသော ပန်းဥယျာဉ်နှင့်လည်း နယ်နမိတ်ခြင်း ထိစပ်လျက် ရှိပါ၏။ ရေအိုင်၏ တစ်ဘက်တွင် ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်များကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် မစ္စတာ တာနာ၏ အိမ် ခေါင်မိုး နိနီများကို လှမ်းမြင်နေရပါ၏။ ရေအိုင်အနီးရှိ ဟက်သာလေ ဘက်ပိုင်းတွင်မူ သစ်ပင်များ ခပ်အုပ်အုပ် ပေါက်နေသည်။ သစ်ပင် များနှင့် ရေအိုင်အကြားတွင် ကိုက် ၄၀ ခန့်မျှ ကျယ်သည့် မြေ ကွက်လပ်လေး တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကွက်လပ်သည် မြက်ပင်ရှည်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ၏။ လက်(၈)ထရိတ်က တစ်ဆင့် ကြားသိ ထားသည့်အတိုင်း မစ္စတာ မက်ကာသီ လဲကျသေဆုံးသည့်နေရာ အကြောင်း ပြောပြသည်။ မြေပြင်မှာ အလွန်စိုထိုင်းနေသည် ဖြစ်လေ ရာ မစ္စတာ မက်ကာသီ လဲကျသေဆုံးခဲ့သည့် အမှတ်အသားများကိုပင် ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မစ္စတာ ဟုန်းကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မစ္စတာ ဟုန်း၏ အာရုံစူးစိုက် နေသော မျက်နှာပြင်၊ သွက်လက်လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်လုံးများကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူ့ အနေဖြင့် မြက်ခင်းပြင်တွင် စိတ်ဝင်စားစရာ အမှတ်လက္ခဏာများ တွေ့မြင်နေရပြီး ယင်းအချက်များကို လေ့လာနေ ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်ပါ၏။ မစ္စတာ ဟုန်းသည် သားရိုင်း တိရစ္ဆာန်

မစ္စတာဟုမ်းသည် သားရိုင်းတီရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို အနံ့ခံသော
ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးနေပါ၏။

တစ်ကောင် အနံ့ရသည့်အတွက် ဟိုမှ သည်မှ ပြေးနေသော ဇွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ ဖုံးထောက် လက်(စ) ထရိတ် ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

‘ရေအိုင်ရှိရာကို ဘာလို့ သွားတာလဲ’ ဟု မစွတာဟုမ်းက လက်(စ)ထရိတ်ကို မေးလိုက်သည်။

‘သေနတ် ဒါမှမဟုတ် အဝတ်စ တစ်စ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပစ္စည်း တစ်ခုခု ရေအိုင်ထဲမှာ တွေ့လိုတွေ့ငြားများ ကြည့်တာပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ ပြောပြပါလား ခင်ဗျ’

‘ထားလိုက်ပါတော့ လက်(စ)ထရိတ်ရေ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ လိုရင်း ခြေရာတွေက ပရပွ ဖြစ်နေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်တောင် မြင်သာနေသဗျ။ ဟောဟိုဘက် ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ခြေရာတွေ မြက်တောထဲရောက်ကော ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီ နေရာကို လူတွေ ရောက်လာကြပြီး မိုက်မဲစွာနဲ့ ဖြတ်လျှောက် မသွားသေးခင်တော့ အမှုသွား အမှုလာက ဖြေရှင်းရတာ လွယ်ကူလိမ့်မယ်။ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဒီနေရာကို ဖော်ရန်တို့တတွေ ရောက်လာကြသဗျာ၊ သူတို့ ခြေရာ တော်တော်များများကို သေဆုံးသူနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ငါးကိုက် ခြောက်ကိုက်လောက် အကွာအဝေးမှာ တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ ခြေရာတွေတွေ အရပ်သုံးခုကို ဦးတည် သွားနေလေရဲ့’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မုန်ဘီလူးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုး မှောက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေသည့် ပုံစံဖြင့် ယခုလို ပြောလိုက်လေသည်။ ‘ဟောဒီမှာ သား မက်ကာသီရဲ့ ခြေရာတွေ၊ နှစ်ကြိမ်လောက် သူ လမ်းလျှောက်သွားနေခဲ့တယ်၊ တစ်ကြိမ်ကတော့ သူ ဒရောသောပါး ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ ခြေချောင်းတွေ မြေပြင်ထဲမှာ စူးနှစ် ဝင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဟောဒီ ခြေရာတွေကတော့ သူ့ဖခင် မစွတာ မက်ကာသီရဲ့’

သူလုံချလိုက်ပြီး သူ၏ မှန်ဘီလူးနှင့် မြေပြင်ကို လေ့လာနေပါတယ်။

ခြေရာတွေပေါ်၊ သူက စုန်ချည် ဆန်ချည် လမ်းလျှောက်နေခဲ့တယ်။
ဟောဒီခြေရာကတော့ ဘာတွေပါလိမ့်၊ ဟားဟား ဒီ ခြေရာတွေက
တော့ တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေ။ သူက ခြေဖျားထောက်ပြီး
လမ်းလျှောက်လာနေတာ။ ဖိနပ် စီးထားတယ်၊ ခြေချောင်းတွေက
လေးထောင့်စပ်စပ်ပဲ။ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကလဲ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ သူ
တို့ လာကြတယ်၊ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်လာကြတယ်။
အင်း ကုတ်အင်္ကျီ ပြန်လာယူတာ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ဘယ်ကနေ
ရောက်လာကြတာလဲ။

မစ္စတာ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးလွှားနေ၏။
ခြေရာများမှာ ရံဖန်ရံခါ ပျောက်သွားလိုက်၊ ရံဖန်ရံခါ တွေ့လိုက်

မာကျေသော ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို သစ်ရွက်တွေကြားမှာ
တွေ့ရပါတယ်။ ဟမ်းက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ပြီး ဆဲဒါကို
သိမ်းထား လိုက်ပါတယ်။

ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်သည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေကြသည်။ ယင်း သစ်ပင်ကြီးမှာ သစ်ပင်တကာထဲမှာ အကြီးဆုံး သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်၏။ မစ္စတာ ဟုမ်းသည် သစ်ပင်ကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသည့် ခြေရာများအတိုင်း ခြေရာခံလိုက်ပါသွား၏။ နောက်တစ်ကြိမ် မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီးနောက် စိတ်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် အချိန်အတော် ကြာသည်အထိ မစ္စတာဟုမ်း ရှိနေသည်။ မြေပြင်ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်နေရာ နောက်ဆုံးတွင် မီးလောင်ထားသော ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုကို လက်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ ရှာတွေ့သော ပစ္စည်းလေးကို စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် လှဲနေရာမှာ ထလိုက်သည်။ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် လူသေလောင်း ဘေးပတ်လည်ရှိ မြေပြင်ကို ဆေးစစ်စစ်ပစ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ကြီးမား ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို သစ်ရွက်များက ဖုံးလွှမ်းထားလျက် ရှိနေ၏။ မစ္စတာ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ယင်းကျောက်တုံးကို စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် လေ့လာပြီးသည်နောက် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။ ပြီးသည်နှင့် နောက်ထပ် တွေ့မြင်ရသည့် ခြေရာများကို တောက်လျှောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။ ခြေရာများမှာ သစ်ပင်များအကြားရှိ လမ်းကြောင်းတွင် ထင်ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး လူသွားလမ်းကလေးမှာလည်း လမ်းမသို့ ဦးတိုက်လျက် ရှိလေ၏။ ခြေရာများမှာလည်း လူသွားလမ်း ရောက်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။

‘ဒီအမှုက ကြုံတွေ့ရတဲ့ အမှုတွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး အမှု ဖြစ်တယ်’ ဟု မစ္စတာဟုမ်းက ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာဟုမ်းသည် သူ့ကိုယ် သူ ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်လေပြီ။

‘ညာဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ အိမ်လေးဟာ မော်ရန် အိမ်ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် စဉ်းစားမိသဗျ။ အဲဒီ အိမ်ကလေး ရှိရာ လျှောက်သွားပြီး

မစ္စတာမော်ရန်နဲ့ စကားစမြည် ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စာတိုလေး တစ်စောင်လောက်ရေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးရင်တော့ မြို့ထဲကို ပြန်ပြီး နေ့လည်စာ စားကြသောက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ မစ္စတာ ဝပ်ဆန်ရေ မြင်းရထား ရှိရာကို တစ်စိတ်လောက် သွားနှင့်ပေတော့။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ဗျာ'

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းရထားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မြင်း ရထားပေါ်မှာ ရှိနေကြပြီး ရော့(စ) သို့ ပြန်လာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္စတာဟုမ်း၏ လက်ထဲတွင် ကျောက်တုံး တစ်တုံး ရှိ၏။ ယင်း ကျောက်တုံးမှာ ရေဆိုင်အနီး သစ်ပင်များအကြားတွင် တွေ့သည့် ကျောက်တုံး ဖြစ်လေ၏။

'လက်(စ)ထရိုတ်ရေ ဒီကျောက်တုံး ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေပြီ မှတ်တယ်'

ရှားလော့ဟုမ်းက ကျောက်တုံးကို လက်(စ) ထရိုတ်ရှိရာဘက်သို့ ထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဘာအမှတ်အသားမှ မတွေ့ရပါလား'

'ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုမှ မရှိဘူး'

'ဒါဖြင့် ဒီကျောက်တုံးဟာ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာလဲ ခင်ဗျ'

'ကြည့်နော်၊ ကျောက်တုံးအောက်မှာ မြက်တွေ ပေါက်နေတယ်၊ သဘော ကတော့ ဒီကျောက်တုံးဟာ အဲဒီ မြက်ပင်တွေပေါ်မှာ နှစ်ရက်လောက် ရှိနေတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေလေရဲ့၊ ဒီကျောက်တုံး ဘယ်ကနေ ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ ကျွန်ုပ် တပ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး။

ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီနားမှာ ကျောက်တုံးတွေ အများကြီး ရှိနေလို့ပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစွတာ မက်ကာသီရဲ့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ ရတာကတော့
အဲဒီကျောက်တုံးကြောင့်ပဲ'

'လူသတ်သမားကကော'

'လူသတ်သမားက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သန်၊ ညာခြေ
ထောက် သိပ်မသန်ဘူး။ တောပစ်ဘိနပ်ထူထူ စီးထားပြီး မိုးခိုးရောင်
ကုတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားတယ်။ လူနီရိုင်းတွေ သောက်လေ့ ရှိတဲ့
ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲထားတယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဗူးလေးထဲမှာ ထည့်
ထားလေ့ရှိတယ်။ သူ့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ မောင်ချုတ်၊ ဆောင်ထားလေ့
ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားက ခပ်တုံးတုံး။ တခြား အချက်အလက်
တွေလဲ ပြောပြရရင် အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကဲ ဒီလောက်ဆိုရင်
တရားခံကို ရှာဖွေလောက်ပြီ။

လက်(စ) ထရိတ်က အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ပြောတာတွေက ယုံရခက်ခက်ပဲ။ သတင်းအချက်
အလက်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ လူသတ်သမားက
ဘာလို့ လူသတ်ရသလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် မပါသေးဘူးဗျ'
ဟု လက်(စ)ထရိတ်က ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင်ပဲ စိမ်လိုက်ကြရအောင်၊ ကိုရင်လဲ ကိုရင်လမ်း
လျှောက်။ ကျွပ်လဲ ကျွပ်လမ်း လျှောက်မယ်။ ဒီတစ်နေ့တော့ ကျွပ်လဲ
အလုပ်စုပ် နေမှာ သေချာတယ်။ လန်ဒန်ကို ညဘက်ရထားနဲ့မှ
ပြန်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်'

'အမှု မဖြေရှင်းတော့ပဲနဲ့ ပြန်မယ်ပေါ့'

'မဟုတ်ဘူး။ အမှုဖြေရှင်းပြီးမှ ပြန်မှာ'

'မဖြေရှင်းရသေးတဲ့ ပဟောဠိကကော'

'ဘာ ပဟောဠိမှ မရှိဘူး'

'လူသတ်တရားကံက ဘယ်သူလဲ'

'ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ကိုရင်ကို စောစောကပဲ လူသတ် သမားရဲ့ ပုံစံကို ရှင်းပြပြီးပြီလေ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသတ်ကောင်က ဘယ်သူလဲ'

'ရှာရင် တွေ့မှာပေါ့၊ ဒီအရပ်မှာ လူဦးရေက သိပ်မှ များတာ မဟုတ်တာ'

လက်(၈)ထရိတ်၏ မျက်နှာပြင်တွင် မျှော်လင့်ချက် ပျက်ကုန် သည်။ အမူအယာများ အထင်သား ပေါ်လွင်သွားသည်။ ပြီးမှ သူက ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးတာနိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ပါ။ ဒါပေမယ့် ခြေတစ်ဖက် မသန်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဘယ်သန် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကိုတော့ မရှာနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။ တကယ်လို့ အဲဒီအရပ် သွားပြီး ဒီ ပုဂ္ဂိုလ် ရှာဖွေနေရင်လဲ စကော့တလန်ဟာဒ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ ရှိနေတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကလဲ ကျွန်တော့်ကို ဟားကြ မှာ သေချာတယ်'

'ကောင်းပြီလေ' ဟု မစွတာဟုမ်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

'ကျုပ် ကိုရင်ကို သတင်းအချက်အလက်တွေ ပေးပြီးပြီ။ ကိုင်း ခုတော့ ကျုပ်တို့တတွေ မောင်ရင့်ရဲ့ တရားဝင် ပြောစကားတွေ ကိုပဲ ကြားနေရသေးတယ်လို့ ထင်တာပဲ'

'ကဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျုပ် မပြန်ခင်တော့ ကိုရင်ကို အသိပေးစရာတွေ ပေးခဲ့မှာပါ'

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လက်(၈)ထရိတ်ကို သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ် သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ပြန် လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ညစာက အသင့်ပြင်ထား ပြီး ဖြစ်နေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်းက ယခုလို ပြော လေ၏။

'ဝပ်ဆန်ရေ ဟောဒီခုံမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ် ပြောတာ နားထောင် စမ်းပါဈာ၊ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ စေတစေ၊ ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေက သိပ်ကို အဖိုးတန်ပါပေတယ်၊ ကံဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိုလိုက်ပေးတော့၊ ကျွန်ုပ် ရှင်းပြပါမယ်'

'တဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါ'

'ဒီလိုဗျ၊ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ စတင် လေ့လာတဲ့အခါမှာ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ သတိပြုမိတဲ့ အချက်နှစ်ခု ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချက်ကတော့ မက်ကာသီသားအဖ နှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အနက် သားမက်ကာသီ ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ကတော့ သားမက်ကာသီ ဘာအဖြစ်မှ မရှိဘူး။ တခြားလူတွေကတော့ ဒီ သူငယ်လေးကို အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံလို့ သဘောထားတာ ခင်ဗျားလဲ ရိပ်စားမိမှာပါ။ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ ပထမအချက်က အဖေ မက်ကာသီဟာ သားဖြစ်သူကို မတွေ့ခင်မှာ 'ကူအီ' လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒုတိယ အချက်ကတော့ အဖေ မက်ကာသီဟာ မသေခင်ကလေးမှာ 'ရက်' လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ် ဆိုတာပဲ။ အဘိုးကြီးက ကယောင်ကတမ်းနဲ့ စကားလုံးတွေ အများကြီး ရေရွတ်ခဲ့ပေမယ့် သားဖြစ်သူက 'ရက်' ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးပဲ နားလည်လိုက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ အချက်နှစ်ချက်ပေါ် မူတည်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်ခြင် စဉ်းစားရမှာ ဖြစ်သဗျ။ ဒီနေရာမှာ သားဖြစ်သူ မက်ကာသီ ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံယုံကြည်ထားဖို့ လိုတယ်'

'ကူအီ ဆိုတာကကော ဘာပါလိမ့်'

'အင်း တစ်ခု သေချာတာကတော့ ဒီအသံဟာ ဖအေ ဖြစ်သူက သားကို ခေါ်တဲ့ အသံ မဟုတ်ဘူး။ ဖအေလုပ်သူ သိထားတာက သားဟာ ဘရစ္စတိုး ရောက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သူက ကံကောင်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး သူ့အဖေ ဖြစ်သူ ခေါ်သံကို

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ 'ကူအိ' ဆိုတာက အဘိုးကြီး
တွေ့မယ့်လူနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ 'ကူအိ' ဆိုတာက လူနာမည်
မဟုတ်ဘူး၊ ကူအိ ဆိုတာက သြစတေးလျလူမျိုးတွေ အသုံးပြု ခေါ်
ဝေါ်တဲ့ စကားလုံး ဖြစ်တယ်။ မစွတာ မက်ကာသီ ဘော(၈)ကွန်ဘီ
ရေခိုင်အနားမှာ တွေ့ဖို့ အချိန်အချက် ပြုလုပ်ထားသူက သြစတေးလျ
အကြောင်း သိတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်ဗျ'

'ဒီအမှုမှာ 'ရက်' က ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ'

ရှားလော့ဟုမ်းက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်အပိုင်း တစ်ပိုင်း
ကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ချထားလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ
သူက ယခုလို ပြောလိုက်ပါသည်။ 'ဟောဒါ သြစတေးလျတိုက်ရဲ့
မြေပုံပဲ။ ဒီ မြေပုံက မနေ့ညကမှ ရလာတာ'။ မစွတာရှားလော့ဟုမ်း
သည် မြေပုံပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ 'ဘာ ရေးထား
သလဲ'ဟု မေးသည်။

'အေရက်' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဆိုရင်ကောဗျာ'

ရှားလော့ဟုမ်းက အုပ်ထားသော လက်ကို ဖယ်လိုက်လေ၏။

'ဘောလရက်'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အဘိုးကြီး ရေရွတ်လိုက်တာက 'ဘောလ
ရက်' ပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် သားဖြစ်သူက အပြည့်အစုံ မကြားဘဲနဲ့
နောက်ဆုံး စကားလောက်ပဲ ကြားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အဘိုးကြီးက
လူသတ်တရားခံ နာမည်ပြောပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဘောလ
ရက်မှာ ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက် နာမည်ပေါ့'

'တကယ့်ကို အံ့သြစရာပဲဗျ' ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။

'ဘာမှ မခက်လှပါဘူးဗျ။ အင်မတန်မှ လွယ်ပါတယ်။ မသက်
စရာ လူတွေလဲ သိတ်မများတော့ဘူး၊ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ
လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်မှာ မီးခိုးရောင် ကုတ်

အင်္ကျီ ရှိရမယ်၊ အဲဒါကတော့ သားမက်ကာသီ ပြောတဲ့ စကားတွေ လက်ခံထားရင် အဲဒီ အချက်ဟာ မှန်ကန်တယ်လို့ တပ်အပ် ပြောနိုင် တယ်။ ဩစတေးလျတိုက် ဘောလရက် ဒေသက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မီးခိုး ရောင် ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားခြင်း ရှိမရှိတော့ ကျုပ်တို့ မပြောတတ်ဘူး လေ'

'သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ'

'ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီ တောင်ကြားကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာလို့ သဘောထားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တစ်ပါးသူရဲ့ နယ်မြေကို ဖြတ်ပြီးတော့ ရေအိုင်ကြီးကို ရောက်နိုင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းက ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိနေလို့ပဲဗျ။ လူစိမ်းတွေ ဒီအရပ် သွားလေ့ မရှိကြဘူး'

'မှန်ပါရဲ့ဗျာ'

'ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ အခင်း ဖြစ်တဲ့နေရာ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ကြ တယ်လေ၊ မြေပြင်အနေအထားကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ ခပ်တုံးတုံး ခုံထောက် လက်(၈)ထရိတ်ထက် ပိုပြီး လူသတ် သမားဟာ ဘယ်လို ပုံစံ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာ သိလာခဲ့ရတယ်ဗျ'

'အဲဒီအချက်အလက်တွေ ခင်ဗျား ဘယ်လို ရှာဖွေတွေ့ခဲ့တာ လဲ'

'ကျုပ် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါတယ်။ သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ လိုက်ရှာကြည့်တတ်တာလေ'

'လူသတ်တရားခံဟာ အရပ်ရှည်ရမယ် ဆိုတာက ခြေဖဝါးရဲ့ အက္ခရာအစေးကို ကြည့်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်လားဗျ။ ခြေရာကို ကြည့် ပြီး ဘယ်လို ဘိနပ်မျိုး စီးရမယ်လို့ ပျောက်ကိန်း ထုတ်တာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဘိနပ်က သာမန် ဘိနပ် မဟုတ်ဘူး'

'ခြေတစ်ဖက် မသန်ရတာကကော'

'ညာဘက်ခြေရာတွေက ဘယ်ဘက်ခြေရာလောက် မထင်ရှား ဘူးလေ၊ သဘောကတော့ ညာခြေထောက် မသန်စွမ်းဘဲ ထိခိုက်

ဒဏ်ရာ ရထားလေတော့ ဘယ်ခြေထောက်ပဲ အားကိုးနေရတယ်လေ။
ဒီတော့ ဘယ်ခြေရာက မြေပြင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေရတာပေါ့’
‘သူက ဘယ်သန် ဆိုတာကကောဗျာ’

‘အင်း၊ ဒီကိစ္စလား၊ ချစ်လှစွာသော ဝပ်ဆန်ရေ၊ ဆရာဝန်က
ပြောပြမှ ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား ရိပ်စားမိမှာပါ။ လူ
သတ်သမားက မက်ကာသီကို နောက်ကျောဘက်ကနေ ထုရိုက်လိုက်
တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာက ခေါင်းရဲ့ ဝဲဘက်မှာ ရှိနေတယ်။
ဒါကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သန်လို့ တွက်
ချက်နိုင်တယ်ဗျ။ ကျုပ် ပြောတာက မယုံကြည်ဘူး ဆိုရင် ခင်ဗျား
ညာလက်နဲ့ ကိုယ်တိုင် ထုနှက်ကြည့်ဗျာ။ မက်ကာသီတို့ သားအဖ
နှစ်ယောက် စကားများနေချိန်မှာ လူသတ်သမားဟာ သစ်ပင်ကြီး
နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ သူ ဆေးလိပ်ဖွာပြီး ရုပ်နေတာဗျ။
ဆေးပြင်းလိပ်ပြာတွေ မြေပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဆေးလိပ်ပြာကို
လှေလာ ကြည့်တဲ့အခါမှာ လူနီရိုင်းတွေ သောက်တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်မှန်း
သိခဲ့ရတယ်။ ဝပ်ဆန်ရေ၊ ကျုပ်ဟာ ဆေးလိပ် သောက်ရတာ အင်
မတန်မှ နှစ်သက်သဘောကျတာ ခင်ဗျား အသိပါ။ ဒါကြောင့်လဲ
ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာတမ်း တစ်စောင် ရေး
သားခဲ့ဖူးလေရဲ့။ စီးကရက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ ဆေးတံကနေ ထွက်လာ
တဲ့ ဆေးလိပ်ပြာတွေအကြောင်း လှေလာသုတေသန ပြုထားတာ
ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လဲ မက်ကာသီ လဲ ကျနေတဲ့ နေရာရဲ့ အနီးအနား
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှေလာကြည့်တဲ့အခါမှာ သစ်ရွက်တွေကြားမှာ
ဆေးပြင်းလိပ်ငယ်ပိုင်း တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်က
အင်ဒီယန်းတွေ သောက်လေ့ရှိတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်။ ဝယ်လာတဲ့နေရာက
ရောတာဒမ်မြို့ကပဲ’

‘ဆေးလိပ်စွပ်တံကကောဗျ’

‘လူသတ်သမားဟာ ဆေးပြင်းလိပ်ဖင်ကို ပါးစပ်ထဲ ခဲထားတာ

မတွေ့ရဘူး။ သဘောက ဖင်ပိုင်းက စိုမနေဘူး။ ကိုက်ထားတဲ့ ပုံစံ
မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ ဒီလူက ဆေးလိပ်စွပ်တံကို အသုံးပြုကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ဖင်က ဖြတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။
ကိုက် ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြတ်ထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် တိတိရီရီ
ပြတ်မနေဘူး။ သဘောကတော့ သူ အသုံးပြုတာက မောင်းချစား
ခပ်တုံးတုံးကို သုံးထားတာပဲ ဖြစ်တယ်'

'မစ္စတာဟုမ်း၊ လူသတ်သမား ပုံစံကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြနိုင်ပါ
ပေတယ်။ ဒီလူ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဒါတင်မကဘူး အပြစ်မဲ့တဲ့
လူ တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုလည်း ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ခု ကြား
သိရတဲ့ အချက်အလက်တွေက ဘာကို ညွှန်ပြနေတယ် ဆိုတာလဲ
သဘောပေါက်ပါပြီ။ တရားခံက....'

'မစ္စတာဂျွန်တာနာ' ဟု ဟိုတယ်တံခါးစောင့် ဖြစ်သူက ဧည့်ခန်း
တံခါးကို ဖွင့် ပေးရင်း ပင်လာသော သူ၏ အမည်ကို အော်ပြော
လိုက်၏။

ပင်လာသူသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအယာ၊ ထူး
ဆန်းအံ့ဩသော အမူအယာရှိနေသည်။ သူကြည့်ရသည်မှာ နာမကျန်း
ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာထားက တည်တည်၊
တစ်စုံ တစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားတွေးတောသည့် ပုံစံ အရေး
အကြောင်းများက နဖူးတွင် အထင်အရှား၊ ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံ
မှာလည်း တောင့်တင်း သန်မာလှသည်။ လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်
တွေက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ သန်သန်မာမာ။ သူက မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်
တွေ ရိပ်မထားပေ။ နက်မှောင်သန်စွမ်းသည့် ဆံပင်၊ မည်းနက်
တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးတွေက သူ၏ ရဲရင့်ထက်မြက်မှု၊ မာန်
မာနကြီးမှုတွေကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာပြင်
တစ်ခုလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းတစ်ဝိုက် အသား
အရေသည် ပြာနမ်းနမ်း ဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလိုက်ပါ၏။

'ဆိုတာပေါ်မှာ ထိုင်ပါခင်ဗျာ' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်ထည့်လိုက်တဲ့ စာ ရတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ မော်ရန်က ကျွန်တော့်ဆီ ယူလာပေးပါတယ်၊ စာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဟိုတယ်မှာ တွေ့လိုကြောင်း ရေးထား တာ ဖတ်ရပါတယ်၊ ဒီလို တွေ့ဆုံခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့ ပါတယ်လေ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျား အိမ်ကိုလာခဲ့ရင် လူတွေက တစ်မျိုးတပုံ ပြောနိုင်တယ်လေ'

'ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ' ဟု သူက ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းကို ကြေကွဲ ခွမ်းနယ်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ သူ မေးသော မေးခွန်း အတွက် အဖြေစကား ကိုလည်း မျှော်လင့်နေပုံရပါသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ တွေ့ချင်ပါတယ်'

ရှားလော့ဟုမ်းက တစ်ဖက်လူ၏ ပြောသည့်စကားထက် သူ့ မျက်နှာ အမူအယာကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ကျွန်ုပ် မက်ကာသီအကြောင်း အကုန်အစင် သိထားပြီးပြီ'

အဘိုးကြီးသည် သူ့မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ထား လိုက်၏။ နှုတ်မှ 'ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ' ဟု ရေရွတ်လိုက် သည်။

'မက်ကာသီကလေးကို ဘေးဥပါဒ် မကျရောက်စေချင်ပါဘူး။

ဒီကလေးကို အပြစ်ပေးမယ် ဆိုရင် ကျုပ် ရဲရှေ့မှာ အကုန်အစင် ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်'

'ခုလို ကြားရတာ အင်မတန်မှ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်ဗျာ' ဟု

ရှားလော့ဟုမ်းက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ် ခု ဘာမှ မပြောဘဲ ထားတာကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာ
 သော သမီးကလေးကြောင့်ပါပဲ။ ကျုပ် ပြောလိုက်ရင် ဟို ကျုပ်သာ
 ရာဇဝတ် ကောင်မှန်း သမီးလေး ကြားသိသွားရင် ရင်ကျိုးရှာတော့မှာပဲ'
 'အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး' ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။
 'ဘာပြောတယ်'

'ကျုပ်က ရဲသား မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ကို ဒီအမှု လာစုံစမ်းဖို့
 ဖိတ်ခေါ်သူက ခင်ဗျားရဲ့ သမီးဆိုတာ သဘောပေါက်ထားပါတယ်။
 ကျုပ် သူ့အတွက် အကျိုးဆောင်ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်'
 ရှားလော့ဟုမ်းက စကားကို မေတ္တ ရပ်နားလိုက်ပြီး မစွတာ
 တာနာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'မက်ကာသီရဲ့ အသက်ကိုတော့ ခင်ဗျား ကယ်ရလိမ့်မယ်ဗျ'
 'ကျုပ် မကြာမီ သေရတော့မှာများ၊ ဆီးချိုရောဂါ ဝေဒနာခံစား
 နေရတာ နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ် တစ်လထက် ပိုပြီး မနေရတော့
 ဘူးလို့ ဆရာဝန်က ခန့်မှန်းထားတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ လူသားတစ်
 ယောက် အနေနဲ့ အကျဉ်းထောင်မှာ သေဆုံးရမှာထက် မိမိအိုးအိမ်မှာ
 ပဲ အသက်စွန့်ရမှာ ပိုလိုလားတာ အမှန်ပါပဲ' ဟု မစွတာ တာနာက
 ပြောလိုက်၏။

မစွတာ ဟုမ်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ စားပွဲခုံရှိရာသို့
 လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ
 ကလောင်တန် ကိုင်ထားသည်။ စာရေးစက္ကူ တစ်ရွက်ကိုလည်း ရှေ့
 ဘက်တွင် အသင့်ချထားသည်။

'ကဲ အဖြစ်မှန်ကိုသာ ပြောပြပါတော့၊ ကျုပ် စာနဲ့ ရေးမှတ်
 ထားမယ်၊ ပြီးမှ ခင်ဗျား နာမည်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးပါ။ ကဲ မစွတာ
 ဝပ်ဆန်ရေ၊ ပြောသမျှ သေသေချာချာ နားထောင်ဗျာ။ အကယ်၍
 မက်ကာသီလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့ လိုအပ်ခဲ့ရင် ဒီစာကို ရဲလက်
 အပ်လိုက်ရုံပဲဗျ။ ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီစာကို

ကလောင်တံတစ်ချောင်း စာရွက်အချို့နှင့်အတူ ဟုမ်း (စ်)ဟာ စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါဦး' ဟု သူပြောလိုက်ပါသည်။

ဘယ်သူမှ မပြဘူး။ တုတ်မသုံးဘူး ဆိုတာပါပဲ' ဟု မစ္စတာ ဟုမ်းက ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးကြီးက ယခုလို ပြန်ပြောသည်။

'ကောင်းပြီ၊ အမှုကိစ္စ ပြီးဖြတ်တဲ့ထိအောင် ကျုပ် မနေရပါဘူး ဗျာ၊ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အဖို့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အယ်လစ်(စ) စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးချင် တယ်။ သူ့ခမျာ ဒီအဖြစ်ကို သိရင် တကယ်ပဲ ကြေကွဲရမှာ ဖြစ်တယ်။ သူက သိပ်ငယ်သေးတယ်လေ။ ကဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အားလုံး ပြော မယ်။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရှည် ရှည်စေးစေး ပြောဖို့ အချိန် မရှိတော့ဘူးလေ၊ သေသွားတဲ့ မက်ကာသီ

တစ်နေ့မှာ ရထားတစ်စီးဟာ ဘောလရက်ကနေပြီး
မဲ(လ)ဘုန်းကို ထွက်ခွာလာတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေက
လမ်းဘေးတစ်နေရာကနေ မျှိုခိုစောင့်ပြီး ဆလစ်ဝင်စီးခဲ့တာပါပဲ။

အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ တကယ် မသိကြပါဘူး၊ ဒီလူက ရာဇဝတ်
 ကောင်စစ်စစ်။ အင်မတန်မှ ယုတ်မာတဲ့လူ။ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့
 ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့ လူရဲ့ လက်ခုပ်ထဲ မကျမိဖို့ ဖျော်လင့်ပါတယ်။
 ဒီလူက ကျုပ်နောက်ကျော ဓားနဲ့ ထိုးဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာ နှစ်နှစ်ဆယ်
 လောက် ရှိပြီဗျ။ ကျုပ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ကောင်းကောင်းကြီး
 လုပ်ခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး ပြောချင်တာက သူနဲ့ ကျုပ် စတွေ့ခဲ့ပုံ၊
 သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ပုံ၊ ပြီးတော့ ဒီလူရဲ့ လောဘရမ္မက်ကြီးပုံတွေလဲ
 ဖြစ်တယ်'

'၁၈၆၀ ခုနှစ်ဦးပိုင်း အချိန်ပေါ့၊ နေရာက ရွှေတွင်းရှိတဲ့
 နေရာမှာ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စိတ်ကလဲ
 မြန်တယ်။ အသစ်အဆန်း မှန်သမျှ ဘာမဆို လုပ်ချင်နေတဲ့အချိန်။
 လူဆိုး သူဆိုးတွေနဲ့လဲ ပေါင်းသင်းခဲ့တယ်။ အရက်သေစာလဲ သောက်
 စား မူးယစ်ခဲ့တယ်။ ရွှေ ဆိုတာကတော့ တစ်မှုန်စတောင် မရခဲ့
 ဘူးလေ။ ကံဆိုးတဲ့ အချိန်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ရွှေတွင်းတွေကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး
 ဘာခေါ်မလဲ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ တိုက်
 ခိုက်လုယက်တဲ့ ဓားပြဂိုဏ်း တစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ ကျုပ်တို့
 ဂိုဏ်းမှာ အဖွဲ့ဝင် (၆) ယောက် ရှိတယ်။ အားလုံး လွတ်လွတ်
 လပ်လပ်နဲ့ ထင်ရာ စိုင်းခဲ့ကြတယ်။ ဘာမှ အနှောင်အဖွဲ့ မရှိကြဘူး။
 သိုးခြံတွေကို ဝင်လုယက်တယ်။ ရွှေတွင်းသွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သွား
 လာနေတဲ့ မြင်းရထားတွေကို ဓားပြတိုက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နာမည်က
 ဘဲလရက်ရဲ့ 'ဘောလားရက်သံဒုတ်'။ ဩစတေးလျမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက
 ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းနာမည်ကို ဘောလားရက် ချာတီတ်တွေလို့ ခုထက်ထိ
 အမှတ်တရ ရှိနေတုန်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ရထား
 တစ်စီးဟာ ရွှေတွေတင်ပြီး ဘောလားရက်ကနေ မဲလ်ဘုန်းကို ထွက်ခွာ
 လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့တတွေက လမ်းတစ်နေရာကနေ ချုံခိုစောင့်ပြီး
 ရထားကကို အလစ်ဝင် စီးခဲ့တာပါပဲ။ မြင်းရထားမှာ မြင်းသည်တော်

စစ်သားခြောက်ယောက်ပါလာတယ်။ ကျုပ်တို့ကလဲ ခြောက်ယောက်ပဲ ဆိုတော့ တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ ရုံးလုနီးပါး ပြစ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မိနစ်ပိုင်း အချိန်ကလေးမှာပဲ အစောင့်စစ်သားလေးယောက်ကို သုတ်သင် ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရွှေတွေကို လက်ထဲမရောက်ခင်မှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား သုံးယောက်ကို စစ်သားတွေက ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ်လဲ သေနတ်နဲ့ ရထားမောင်းသမားကို ချိန်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီ ငနဲသားက ခုပြောနေတဲ့ မက်ကာသိပ်ပေါ့ဗျာ။ ပထမတော့ သူ့ကို အပြတ် ရှင်းမလို့ပဲ။ နောက်မှ မသတ်ဘဲ အထက် ချမ်းသာပေးလိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီလူရဲ့ လောဘရမ္မက် ဖိတ်ဖိတ် လက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျုပ်မျက်နှာကို နေနေကြည့်နေခဲ့တာ ခုချိန်ထိ မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ သူ့ ကျုပ်ကို မှတ်မိအောင် သေသေချာချာ စီမံကိန်းနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တာဗျ။ သူ့ရွှေတွေကို ယူပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူဌေးဘဝ ရောက်တော့တာပါပဲ။ ကျုပ်လဲ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေကို စွန့်ပြီး အင်္ဂလန် ပြန်လာခဲ့တယ်။ အင်္ဂလန်မှာ ကျုပ် အတိတ် ဘဝ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိတဲ့လူ မရှိဘူးလေ။ ကျုပ် ခရီးတွေ ဘာတွေ မထွက်ဘို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့ အေးအေး ချမ်းချမ်းလေး နေခဲ့တာပါပဲ။ ဘော(စ) ကွန်ဘီမှာ ရှိတဲ့ မိသားစု တစ်စက သူ့တဲ့ ပိုင်တဲ့ မြေတွေ အိမ်တွေ ရောင်းချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ဝယ်ယူလိုက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်လဲ ရှိတဲ့ ဥစ္စာနေတွေကိုနဲ့ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်အရင် ရှာဖွေထားတဲ့ ဒုစရိုက်မှုနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အိမ်ထောင်ရက်သားလဲ ကျခဲ့တယ်။ စနီးသည် ခင်များလဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးပါးသွားရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပွား သမီးလေး အဲလစ်ကို ချန်ထားခဲ့လေရဲ့။ ဒီတော့ အဲလစ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကမ္ဘာလောကပါပဲ။ အဲလစ် ကလေးဘဝထဲက ကျုပ်ရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းကို ဘယ်လို လျှောက်လှမ်းရမယ် ဆိုတာ သူကပဲ ညွှန်ကြားခဲ့တယ်။ သူဟာ ကျုပ် ဘဝကို လမ်းညွှန်မှု စတင်

ပေးခဲ့တဲ့သူ။ သူဟာ ပထမဆုံးသော လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အတ္တကြီးမားမှုတွေကို လျှော့ချခဲ့တယ်။ မကောင်းမှုတွေ မပြုတော့ဘဲ ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ပြီး ဘဝကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ အားလုံး ချောချောမွေ့မွေ့နဲ့ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲ မက်ကာသီနဲ့ မတွေ့ခင် အချိန်အထိပေါ့။

'တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လန်ဒန်ကို ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။ အဲ ရိုးဂျင့်လမ်းမှာ မဖြော်လင့်ဘဲနဲ့ မက်ကာသီကို တွေ့ရတယ်။ သူက ဘိနပ်တောင် မစီးနိုင်သလို ကုတ်အင်္ကျီတောင် မဝတ်နိုင်ရှာဘူး။

'ကိုင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံကြပြီနော်' လို့ သူက ကျွန်ုပ်လက်ဖောင်းကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူက ခုလို ဆက်ပြောတယ်။ 'ကျွန်တော်တို့တတွေ မိသားစုလို နေကြမယ်နော်။ ကျွန်တော့်မှာလဲ သား တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရတာ။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို ခုချိန်ကစပြီး စောင့်ရှောက်ပါဗျာ။ အဲ ဒီလိုမှ မကူညီ မစောင့်ရှောက်ဘူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တစ်ခု ကတိပြုရမှာက ဒါ အင်္ဂလန်နော်။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို အနားတစ်ပိုက်မှာ ရှိတဲ့ ရဲတွေ ပြောပြလိုက်ရုံပဲဗျ'

'ဒီလိုနဲ့ သူတို့ သားအဖဟာ အနောက်ပိုင်းကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ သူတို့ကို နှင်ထုတ်လို့လဲ မရတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ပိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ လယ်မြေမှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးဘဲနဲ့ လာနေတော့တာပါပဲ။ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘာမှ ကောင်းကျိုး မပေးဘူးဗျ။ သူတို့ အကြောင်းကိုလဲ မေ့ပျောက်လို့ မရဘူး။ ကျွန်ုပ် ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဒီမက်ကာသီရဲ့ လောဘရမ္မက် ထွက်နေတဲ့ မျက်နှာပြင်က မပြတ်ပေါ်နေတယ်လေ။ မက်ကာသီက သူလိုအပ်တာ မှန်သမျှ ကျွန်ုပ်ကို ဖြည့်ဆည်းခိုင်းတယ်။ သူလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံ အိုးအိမ်၊ မြင်းရထား ကျွန်ုပ် မငြီးမငြူ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။ အဲလစ် အသက်ကြီးလာတော့ မက်ကာသီက ပိုဆိုးလာတော့တယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ နောက်ကြောင်း မရှင်းတဲ့ ကိစ္စကို ရဲကြောက်တာထက်

ကျုပ် သမီးလေးသိမှာကို ပိုကြောက်တယ် ဆိုတာ မက်ကာသီက သဘောပေါက်ထားတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူက တစ်ခု တောင်း ဆိုလာတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ် သဘောမတူတဲ့ ကိစ္စပေါ့။ သူက အဲလစ်ကို တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားလဲ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူ့သားက လူပျိုပေါက်။ အဲလစ်လဲ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ မက်ကာသီမှာ ရှိတဲ့ ခံပြစ်စိတ်ကူးက ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ လယ်မြေတွေကို သူ့သားက အဲလစ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရင် ရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ဒီကောင့် တောင်းဆိုချက်ကို ကျုပ်က မလိုက်လျောခဲ့ဘူး။ မက်ကာသီရဲ့ သားကိုလဲ ကျုပ် သဘောမကျဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဖအေ သွေးပါနေလို့ပဲ။ မက်ကာသီရဲ့ သား ဖြစ်နေတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ သဘောမတူတာ။ ကျုပ်လဲ မက်ကာသီကို သဘောမတူဘူး။ မပေးစား နိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မက်ကာသီက ရဲ့နဲ့ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကျုပ်လဲ ဒီထက်မက ပိုဆိုဝါးတဲ့ ကိစ္စ လုပ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့ ရေဒိုင် နံဘေးမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ကြတယ်။ ရေဒိုင်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နေအိမ်နဲ့ မိုင်ဝက်လောက် ဝေးတယ်။ မက်ကာသီရဲ့ အကြံအစည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဆွေးနွေးကြဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်'

'ကျုပ်လဲ အဲဒီနေရာ ရောက်တော့ မက်ကာသီက သူ့သားနဲ့ စကားစမြည် ပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သားအဖ နှစ်ယောက်က အဲလစ်အကြောင်းကို အခြေအတင် ငြင်းခုန်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်လဲ သစ်ပင်နောက် ကွယ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာနေလိုက်တယ်။ ကျုပ်က ချား(လ်) မက်ကာသီနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ပြီး စကားပြော ချင်တာ။ မက်ကာသီ ပြောတဲ့ စကားတွေ နားထောင်ပြီး ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလှ မတတ် ဖြစ်လာရတယ်။ မက်ကာသီက သူ့သားကို ကျုပ်သမီး အဲ လစ်ကို လက်ထပ်ဖို့ အတင်းဓမ္မ မိအား ပေးနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျုပ်သမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ရှိတယ် ဆိုတာကို ထည့်မတွက်
ဘူးလေ။ ဒီလူပြောနေပုံက ကျုပ် သမီးကို လမ်းပေါ်က မိန်းမတစ်
ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြောနေတာ။ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ဒေါသ
အမျှက် ချောင်းချောင်းထွက်လာတော့တယ်။ ရာဇဝတ်ကောင်ရဲ့ လက်
ထဲမှာ ကျုပ်ရင်သွေးလေး ကျရောက်နေသလို ခံစားလာရတယ်။ ဒီ
ကောင်နဲ့ ဘယ်လို လမ်းခွဲရမလဲ။ ကျုပ်ဟာ ဘာမျှ မျှော်လင့်ချက်
မရှိတော့တဲ့ သေလုသေခင် လူတစ်ယောက်။ ကျုပ် အတွေးက ရှင်း
တယ်။ ကျုပ် လက်ချောင်း လက်မောင်းတွေက သန်မာနေတုန်းပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နေ့ဖိုက သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့
သမီးလေး ငယ်သေးတယ်။ လူ့လောကမှာ လူဆက်လုပ်ရဦးမယ်။
ပြီးတော့ သမီးလေး အင်မတန်မှ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ။
ငါ သမီးလေးရဲ့ နောင်ရေးကော၊ သူ့ဖခင်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ကော နှစ်ခု
စလုံးကို ကာကွယ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်တွေကို ပြောမယ့် သူ့ကို ရှင်းမှ ရတော့မယ်။ နှုတ်ပိတ်မှကို
ဖြစ်တော့မယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ မက်ကာသီကို နှုတ်ပိတ်လိုက်တော့
တာပါပဲ။ မစွတာ ဟုမ်းရယ်။ မှားသည် ဖြစ်စေ မှန်သည် ဖြစ်စေ
ကျုပ်နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဗျ။ ကျုပ်ဘဝ တစ်
သက်တာမှာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ အများကြီး ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ ဒီအတွက်လဲ အပြစ်ဒဏ် ပေးဆပ်ရမယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။
အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ကို ကျုပ်သမီးလေး ခံစားနေရမှာကို ကျုပ် မကြည့်ရက်
ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျုပ် မက်ကာသီကို ရိုက်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။
ကျုပ် လက်ချက်နဲ့ သူ့လဲကျသွားတယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ ကျုပ်ရိုက်
သတ်လိုက်တာဟာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်
တယ်။ မက်ကာသီလဲ ဒဏ်ရာ မခံနိုင်လို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်
တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သားက အဖေရှိတဲ့ နေရာ ပြန်ပြေးလာတယ်။
ဒီအခါမှာ ကျုပ်က သစ်ပင်တွေ နောက်ကွယ် ရောက်နေပြီ။ ကျကျန်

စာရွက်အောက်ဆုံးမှာ အမိုးကြီး သူ့အမည်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရာ
မှားတယ်၊ မှန်တယ်ကို ပြောဖို့က ကျွန်တော်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊
လို့ ဟမ်း (စ်)က ပြောလိုက်ပါတယ်။

ရစ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ကမန်းကတမ်းနဲ့ ပြန်ယူခဲ့ပါရဲ့။ ကျုပ် ပြောသမျှ အမှန်ချည်းပါပဲ မစွတာဟုမ်း။ ဖြစ်ပျက်သမျှကို မချွင်းမချန် ပြောပြခဲ့ပြီး ပါပြီ။ ကျုပ်ကို စာရွက်သာပြပါတော့။

'ဟင်း အမှန်အမှား ကျုပ် မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဘူးလေ' ဟု မစွတာဟုမ်းက ပြောလိုက်ပါသည်။ အဘိုးကြီးက စာရွက်၏ အောက် ဆုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။

'အင်း ခင်ဗျား အပြစ်ရှိတယ်လို့ မထုတ်ဖော်မိပါစေနဲ့လို့သာ ပျော်လင့်မိပါတော့တယ်'

'ကျုပ်တော့ အဲဒီလို ဖြစ်မယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ။ ကဲ အခု မစွတာ ဟုမ်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ'

'မစွတာတာနာရဲ့ အသက်အရွယ်ကို ထောက်ပြီး ဘာမှ မလုပ် တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ အတိတ်ကို အဖော်ပြုနေခဲ့ရတာ ဆိုတော့ အားလုံး သဘောပေါက်ပြီးပါပြီလေ' ဟု မစွတာ ဟုမ်းက ပြောလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်ရှိစာကိုလည်း လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်ပြီး ယခုလို ဆက်ပြောသည်။

'ကျုပ် ဒီစာရွက်ကို သိမ်းထားပါမယ်။ အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ အချက်အလက် တွေကို ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ လူရွယ်ဖြစ်တဲ့ မက်ကာသီလေးကို လူသတ်သမား အဖြစ် အပြစ်ပေး မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီစာရွက်ကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မက်ကာသီကိုအပြစ်မပေးသ၍ စာရွက်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကို ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ မသိရစေဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မှန်သမျှ ဘယ်သူမှ မသိရဘဲ လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်စေ ရမယ်။ ပြီးတော့ ဘော(၈) ကွန်ဘီ ရေဆိုင်လူသတ်မှု ကိစ္စဟာလဲ ပဟောဠိ တစ်ပုဒ်လို တစ်သက်လုံး ဖြစ်သွားစေရမယ်လို့ ကတိပေးပါ တယ်'

'ကဲ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့' ဟု အဘိုးကြီးက ကြေကွဲသော လေသံဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်၏။

'ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ရောက်ခဲ့လို့ရှိရင် ခုလို အကြင်နာ တရားနဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို နှလုံးသွင်းရင်းနဲ့ ဘဝကူးကောင်းမှာ သေချာပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်၏။

အဘိုးကြီးသည် နာမကျန်း ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

'ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ' ဟု မစွတာဟုမ်းက အချိန်အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ပြောလိုက်၏။

'သူ့လို ဆင်းရဲတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘဝဟာ ဘာလို့ ဒီလောက် ကြမ်းတမ်းရပါလိမ့်။ ခုလို အမှုအခင်းနဲ့ ကြုံတွေ့ရတိုင်း ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် ခုလို ပြောလေ့ရှိတယ်ဗျာ။

'ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာအတွက် ရှားလော့ဟုမ်းက ရောက်ရှိခဲ့ရတယ်လို့'

ရက်သတ္တပတ်ခန့်ကြာသော အခါတွင် ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီ အမှုသည် ပြီးပြတ်သွားလေ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်က မက်ကာသီတွင် အပြစ်မရှိ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရအောင်လည်း ရှားလော့ဟုမ်းက အချက်အလက် အချို့ကို ရဲအား ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဤ အတွက် ကြောင့်လည်း မက်ကာသီ လွတ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ မစွတာတာနာလည်း နောက်ထပ် (၇) လခန့် အသက်ရှင်နေခဲ့သေးသည်။ နောက်မှ အနိစ္စရောက်သွားခဲ့၏။ သည်နောက်တွင်တော့ ဂျိမ်း(၈) မက်ကာသီနှင့် ဆဲလ်စ်တာနာတို့သည် ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ အတိတ် ကာလက လွမ်းမိုးထားသော တိမ်မည်းများကို သတိမရကြတော့ပေ။

မောင်ပေါ်ထွန်း

၏

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ လမ်းစဉ်

ခေါင်းဆောင်မှုပြုသူများသည် အသစ်အဆန်းမဟုတ်၊ စေတနာနှင့်သာ သက်ဆိုင်သော သီးသန့်ပြုသူများလည်းမဟုတ်။ ငွေ၊ ခေတ် တရုတ်ကေရာတ်ဘုရင်များသည် ခေါင်းဆောင်မှုပညာရပ်ကို အချိန်များစွာပေး၍ တွေးခုံကြံစမ်း၊ လေ့လာခဲ့ကြ၏။ အထူးသဖြင့် အပြောင်းအလဲကြုံရခြင်း၊ အကြိမ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း၊ စစ်ပြစ်ပွားခြင်း၊ ခုခိုကုသရန်ကြိုးဆိုက်ခြင်းနှင့် လူမှုရေး ဖိစီးသက်မှုဖြစ်ခြင်း စသည့် ကြီးမားသော အခက်အခဲများကို အဓိကထား၍ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်က တရုတ်ပြည်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော စစ်သူကြီးထွန်းစွန်းနှင့် တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ကွန်ဖျူးရှင်တို့၏ ခေါင်းဆောင်မှုပညာသည် သဘောတရားများသည် ဗုဒ္ဓ၏ပေါင်းများစွာတွင် အဆို၊ ရှားဆုံး၊ အခြေအနေများ၌ပင် အလွန် အကျိုးရှိခဲ့၏။ အလွန် အသုံးဝင်ခဲ့၏။

ထွန်းစွန်း၏ 'သေနာပဗျူဟာကျမ်း' နှင့် ကွန်ဖျူးရှင်၏ 'ဩဝါဒကထာကျမ်း' လာ အကောင်းဆုံးသဘောတရားများကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ခေါင်းဆောင်မှုအတွက် သီးသန့် ငွေထုတ်၍ ဤစာအုပ်တွင် တင်ပြထားသည်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံပြုပြင်ထိန်းသော ယနေ့ခေတ် နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရာတွင် လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးအတွက် ဗုဒ္ဓ၏တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း အဆိုပါ သဘောတရားများကို ထိရောက်စွာ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်သည်။

ဤစာအုပ်သည် လုပ်ငန်း၊ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးပန်းတိုင်သို့ ချီတက်ရာတွင် သင့်အတွက် အကောင်းဆုံး၊ စိတ်ချရဆုံး၊ အားကိုးယုံကြည်ရဆုံး 'လမ်းညွှန်ပြပုံ' ပင်ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်ပါ သဘောတရားများကို ထိရောက်သော စီမံခန့်ခွဲမှု အလေ့အကျင့် နှင့် ဝေါင်းစပ်၍ ကျင့်သုံးပါက သင်သည် အောင်မြင်ထွန်းပေါက်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖလှုံ့ဝန် ဖြစ်လာလိမ့်မည်စွာ လေးနက်စွာ အာမခံ ပါသည်။

ပြည်နယ်စာပေတိုက်မှ မကြာခင်အတွင်း ထွက်လာပါတော့မည်။

“ဝါရင့်စစ်သားကြီးများဟူသည် လူသာသေချင်ပေမည်
သူတို့၏နာမည်ကား ဘယ်သောအခါမျှ မသေ”

- ▶ ဝိုင်ဖယ်သံ၊ စက်သေစုတ်သံ၊ စိန်ပြောင်းသံ၊ အပြောက်သံ၊ ဝံ့သံ၊ ဒုံသံများ
ဘဝက်တိုင် ဂယက်လှိုင်သောစစ်ပွဲများ။
- ▶ ရှစ်ခွင်တိုင်းရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံ ယင်းဝေ့များ ပိန်းပိတ်အောင်မွန်းကွပ် ပံ့ပိုးပြော
အထပ်ထပ်တုန်ဟည်း၊ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကြီးများနှင့်

- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်စင်ဟောင်ဝါ
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ရွန်မဲလ်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး မောင့်ဘက်တန်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်ဂိုဟာရီ
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဝီလျံဆလင်း
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဇူးကော့စ်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ပက်တန်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ယာဟာနိုတို
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဝိုဇ်ယင်စပ်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ပိုဇူဒါယန်
- ★ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ရွပ်စကော့
(သို့မဟုတ်)

နှစ်ဆယ်ရာစု၏
တိုက်တိုင်းအောင်
ကမ္ဘာကျော်
ဝိုလ်ချုပ်ကြီးများ
ထွန်းသစ်

- ▶ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲ၊ အင်ဒိုချိုင်းနားစစ်ပွဲ၊ အရှေ့ပစိဖိတ်စစ်ပွဲ၊ ဇီယက်နပ်စစ်ပွဲ၊
အရှေ့အလယ်ပိုင်းစစ်ပွဲ၊ ပင်လယ်ကျွေစစ်ပွဲများ။
- ▶ ထိုစစ်ပွဲများကို ဦးဆောင်ကွပ်ကဲ အနိုင်နှိမ့်ခဲ့ကြသော ဝိုလ်ချုပ်ကြီးတို့၏
ပုံရိပ်လွှာများ။ သူတို့၏ မဟာဗျူဟာများ။ နည်းဗျူဟာများ။
- ▶ ထိုတိုက်ပွဲများနှင့် ထင်ဟပ်လျက်ရှိသော သူတို့၏ အဆိုအမိန့်၊ အတွေးအမြင်၊
အစီအမံ၊ အကွပ်အညွှန်၊ အဆုံးအဖြတ်များ။ ပြီး သူတို့အပေါ် သုံးသပ်
အကဲဖြတ်ချက်များ။
- ▶ စစ်ပညာလေ့လာလိုက်စားသူများ၊ စစ်မှုရေးရာများတွင် စိတ်ပါဝင်စားသူများ၊
ရာသက်ပန် သိမ်းဆည်းထားကြရမည့်စာအုပ်၊ လေ့လာဖတ်ရှုကြရမည့်စာအုပ်
အရွယ်ကြီး၊ ဆိုက်ကြီး၊ တူထူထဲထဲ၊ ခန့်ခန့်ညှာညှာ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
သမိုင်းဝင်ဇာတ်ပုံပေါင်းများစွာ စက္ကူအကောင်းစားဖြင့်
မကြာမီ ထုတ်ဝေတော့မည်။

ယနေ့လူငယ်များအတွက် စခင်တစ်ဦး၏ ရည်ညွှန်းရေးဖွဲ့ချက်

- ▶ ဘဝတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် နည်းလမ်းများ
- ▶ ဘဝအတွေ့အကြုံများမှ မှတ်သားနည်းလမ်းများ
- ▶ ပညာရှိတို့၏ ဘဝအောင်မြင်ရေးအဆိုအမိန့်များ
- ▶ ထူးခမ်းသော လျှို့ဝှက် ချောက်ကမ်းပါးပေါသော သားရဲတွေပြားသော
ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးလမ်းကို ပြောဆိုပြောဆိုချောပေးစွာ လျှောက်လှမ်း
နိုင်စေမည့် နည်းလမ်းများ
- ▶ ဘဝတိုက်ပွဲ အောင်ပွဲတစ်ရာ ရလိုပါသလား။
- ▶ ဘဝတက်လမ်း သွက်သွက်လှမ်းလှမ်းပါသလား။
ဒါဆိုရင်...

လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထွက်လိုက်ပါ

ထွန်းသစ်

- ▶ ဘဝမှာ အများဆုံးအရသာယောင်ဆောင်လိုက်လုပ်နေ၍ ဘဝ၏အောင်မြင်မှုများကို
ကို လှမ်းကိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟုတ်...
- ▶ လူအုပ်ထဲမှ ခွဲထွက်လိုက်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၍ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့်
ကိုယ် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်နိုင်ဖို့လိုသည်။

ဤစာအုပ်သည်

- ▶ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်ပြန်စာလဲဖတ်ရမည့်စာအုပ်၊ လက်တွေ့လိုက်နာကျင့်
ကြံလုပ်ဆောင်ကြရမည့်စာအုပ်၊ မိမိတို့၏ သားသမီးများကို လက်ဆင့်ကမ်း
အမွေပေးကြရမည့်စာအုပ်
- ▶ ဘဝတိုက်ပွဲ အနိုင်တိုက်ရိုက်ဆင်နွှဲရင်း အောင်ပွဲများအလီလီရရှိစေမည့် နည်း
လမ်းများ၊ နိတိများ၊ သို့မဟုတ်
- ▶ ဓမ္မငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေထက်ပို၍ အဖိုးသနုဣတန်သော အမွေ

ပြည့်စုံစာအုပ်တိုက်၏မူအတိုင်း

• နေပြည်တော်၊ အုပ်ချုပ်ရုံး၊ အစည်အဝေးဌာနကောင်းကောင်း

ကလောင်ဖြင့်ရေးဆိုရာ အတိုအသား မှတ်စုများ

**THE WORLD WILL NEVER
BE THE SAME ONCE
YOU'VE SEEN IT THROUGH
THE EYES OF FORREST GUMP**

Always Say
"thank you"
even if you don't mean it
သင့်စိတ်ထဲကမပါသည့်တိုင်အောင်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုသောစကားကို
အမြဲလက်သုံးထားပါ
(ကျေးဇူးတစ်လုံး အမြဲသုံး)

စာပျက်(စ်)ဂုဏ် နိဂုံးများ
***The Wit and Wisdom of
Forrest Gump***
by
Winston Groom
အောင်စိုင်း ပြန်ဟုပြန်သည်။

America's most lovable new hero is winning smiles and hearts everywhere these days_ in the Paramount motion picture, *Forrest Gump*, starring Tom Hanks, and in the Pocket Books novel by Winston Groom, hailed by Larry King as "the funniest novel I have ever read." Now the fun continues in this delightful confection of wit and wisdom from the world according to Gump.